

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

37. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

14. ZÁŘÍ 2008

Z obsahu:

Svatý Pavel (2)

Katecheze Benedikta XVI.

27. srpna 2008

- strana 2 -

Kříž

Proč se stal kříž
symbolem křesťanství?

- strana 4 -

Svízelné dějiny katolíků v Anglii (2)

- strana 6 -

Pán Ježíš

o svých kněžích

Kristovy bolesti

a pokušení kněží

- strana 8 -

Stalo se u vsi Petrovskaja

Vzpomínka na mimo-

řádného kněze P. Maxe

Konráda Gietzingera

- strana 9 -

„Jsem s vámi vždy přítomen v Eucharistii“

Tereza Tyszkiewiczová -

dokončení

- strana 10 -

Děkovná adorace

Pokračování úryvků ze

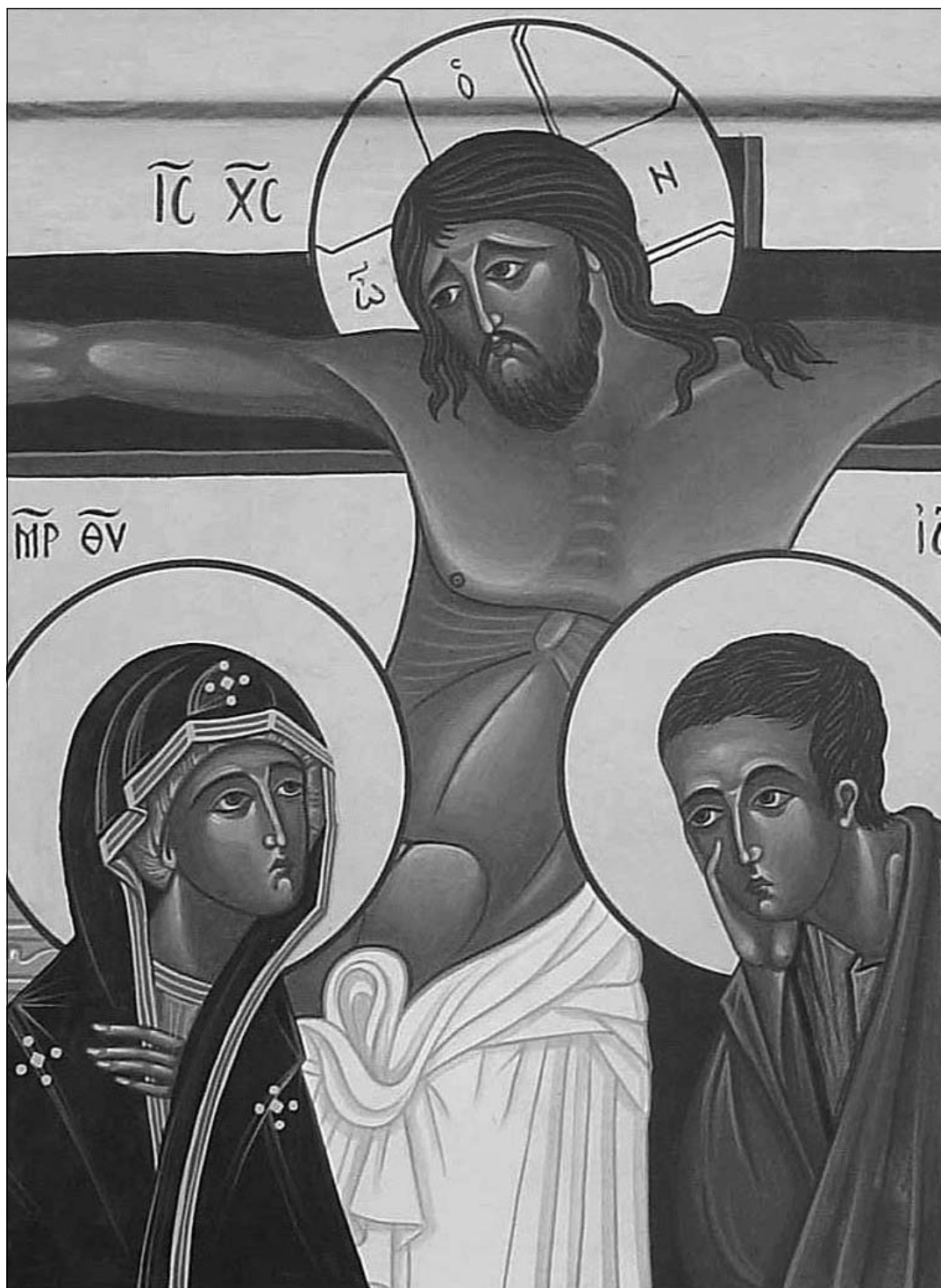
zápisů Hodiny eucharis-

tické adorace, které Pán

Ježíš sdělil rumunské

řeholnici

- strana 11 -

Editorial

Kdyby svátek Povýšení svatého Kříže letos nepřípadl na neděli, slyšeli bychom dnes podobenství o štědrém a milosrdném králi a nemilosrdném služebníkovi, které má ve skutečnosti velice blízko k tajemství dnešního svátku a tím i k onomu velikému tématu, o kterém v dnešním třetím čtení hovoří Pán s Nikodémem.

Velkodušné gesto krále, který svému dlužníkovi nejen povoluje odklad, ale zcela mu odpouští jeho takřka nekonečný dluh, se nezrodilo až v okamžiku, kdy služebník prosil o poshovění, nýbrž již tehdy, když se uvolil, že mu půjčí tak nesmírnou sumu. Od počátku počítal s možností, že jeho věřitel zůstane nakonec trvale insolventní. Není to vlastně také náš případ? Již tehdy, kdy Bůh uskutečnil svůj zámer a stvořil člověka, věděl, jak nekonečně se u něho zadlužíme, a pokud nás neměl stvořit jen k naší věčné záhubě, započítal do svého velkorysého stvořitelského záměru i plán našeho vykoupění. Po prvním hříchu jsme vlastně stáli před tváří Páně jako nejubožejší neduživí mrzáci, velice vzdálení představě, podle které jsme byli stvořeni: podobě samotného Stvořitele, který nás přesto nikdy nepřestal milovat. Jak velice je tomuto Božimu postoji nepodobné jednání člověka, který při pouhém podezření, že dítě, které má přijít na svět, neodpovídá jeho představám a očekáváním, vynáší nad ním rozsudek smrti! A jak velice je podobné toto lidské počínání právě onomu nevděčnému služebníkovi, který neměl se svým bližním ani to nejmenší slitování!

Co to má společného se svátkem Povýšení svatého Kříže? Právě Kříž je oním od věčnosti stanoveným nástrojem odpuštění a záchran. Snad bychom si mohli přiblížit, co to znamená, kdybychom se zamysleli, co by se muselo stát, aby se některý popravicí nástroj, jakým je třeba

katova sekera a špalek, šibenice s provazem či gilotina, stal předmětem takové naší úcty a klanění, že k jeho počtě zbudujeme chrámy. Kříž skutečně nebyl ničím jiným než výše jmenované rekvizity, snad ještě s tím rozdílem, že tento popravicí nástroj byl ze všech nejbolestnější, nepotupnější a nejvíce opovrhovaný a zatracovaný, a to dokonce i v samotném Písmu: *Proklet je každý, kdo visí na dřevě*, opakuje Starý i Nový zákon. Povýšení svatého Kříže nám proto staví před oči nejen jeho znovunalezení a vystavení k úctě, ale především ono jeho naprosté božské **přehodnocení** z potupného nástroje bolestné smrti na vznesený nástroj a symbol Boží slávy a spásy a záchran lidského pokolení. Skutečnost, že Nejvyšší a Nejsvětější dobrovolně přijal **potupu** kříže, představuje z Božího pohledu daleko větší oběť, než je ono pro nás spíše představitelné fyzické utrpení, jaké bylo se smrtí na dřevě kříže spojeno. Ve fyzickém utrpení se může Pánu podobat kdekterý člověk, dokonce může být jeho fyzické utrpení větší, ale nikdo se mu nemůže rovnat v potupném ponížení, které právě ON přijal na sebe na kříži. Především na toto nejhlubší pokorení, ponížení a potupení je třeba myslet, když se díváme na tělo Všemohoucího, který bezmocně pní na dřevě kříže.

V tomto ohledu ovšem skutečnost daleko překračuje výše vzpomenuté podobenství. Na rozdíl od laskavého krále dává věčný Otec svému dlužníkovi nikoliv jen něco ze svého bohatství, ale dává mu **sám sebe**. Proto také svátost, kterou nám na trvalé zpřítomnění tohoto sebedarování ustanovil, daleko překračuje pouhou památku, připomínku či symbol, ale představuje nejvyšší možnou a představitelnou míru skutečného opětovného a trvalého Božího sebedarování. Tak jako si člověk nemohl vůbec představit ani vytušit, že by se mu sám

Pokračování na str. 5

Svatý Pavel (2)

Ve své poslední katechezi před prázdninami – před dvěma měsíci v prvních dnech července – jsem zahájil novou sérii témat u příležitosti Roku svatého Pavla a uvažoval jsem o světě, ve kterém svatý Pavel žil. Chtěl bych dnes znovu pokračovat v úvahách o Apoštolu národů a předkládám jeho stručný životopis. Protože příští středu věnujeme zvláštní události, která se přihodila cestou do Damašku, obrácení svatého Pavla, základnímu zvratu v jeho životě jako důsledku setkání s Kristem, dnes se zdržím krátce u shrnutí jeho života. Krajní Pavlovy životopisné body nacházíme jednak v Listu Filemonovi, ve kterém se pokládá za „starce“ (Flm 9: presbytes), jednak ve Skutcích apoštolů, které ho v okamžiku kamenování Štěpána označují za „mladika“ (7,57: naenias). Obě označení jsou evidentně věková, ale podle antického vyjadřování za „mladého“ je považován člověk kolem třiceti let, zatímco „starý“ je nazýván člověk, který dosáhl šedesátky. V absolutních termínech datum Pavlova narození závisí z velké části na datování Listu Filemonovi. Tradičně se jeho redakce klade do doby jeho římského vězení, tedy doprostřed šedesátých let. Pavel se tedy mohl narodit v roce 8, také by mohl mít více méně šedesát let, zatímco v době kamenování Štěpána měl třicet. Tato chronologie by tedy měla být správná. A slavení Roku svatého Pavla, které konáme, se řídí podle této chronologie. Byl zvolen rok 2008 a měli jsme na mysli narození více méně v roce 8.

V průsečíku kultur

V každém případě se narodil v Tarsu v Kilíkii (srov. Sk 22,3). Město bylo správním centrem oblasti a v roce 51 před Kristem mělo za prokonzula Marka Tu-

lia Cicerona, zatímco o deset let později v roce 41 před Kristem byl Tarsus místem prvního setkání Marka Antonia a Kleopatry. Jako Žid z diaspory mluvil řecky, ačkoliv měl jméno latinského původu, nicméně vytvořené v asonanci s hebrejským originálem Šavel/Saulos, a byl poctěn římským občanstvím (srov. Sk 22,25–28). Pavel se tedy jeví situován na hranici tří různých kultur – římské, řecké a hebrejské – a snad právě proto byl disponován pro plodnou univerzální otevřenost a zprostředkování tří kultur, opravdovou univerzalitu. Ovládal také ruční práci, kterou snad získal od otce, která představovala řemeslo „výrobce stánů“ (srov. Sk 18,3: skenopoió). To spočívalo pravděpodobně ve zpracování hrubé kozí vlny nebo lněných vláken, ze kterých zhotovoval rohože nebo stany. Kolem 12–13 let věku, kdy se chlapec stává bar micvá (syn příkázání), opustil Pavel Tarsus a přesídlil do Jeruzaléma, aby byl vychováván u nohou rabína Gamaliela Staršího, vnuka velkého rabína Hillela, a to podle nejpřísnějších farizejských norem, a získal tak velkou horlivost pro mojžíšskou tóru (srov. Gal 1,14; Flp 3,5–6; Sk 22,3; 23,6; 26,5).

Apoštol Kristův

Na základě této hluboké ortodoxie, které se naučil ve škole Hillela v Jeruzalémě, viděl v novém hnutí, které se odvolávalo na Ježíše z Nazareta, hrozbu pro židovskou identitu, opravdovou pravověrnost otců. To vysvětluje skutečnost, že hrdě „pronásledoval Boží Církev“, jak třikrát připustí ve svých listech. (1 Kor 15,9; Gal 1,13; Flp 3,6). Ačkoliv není snadné si představit, v čem vlastně spočívalo toto pronásledování, osvojil si chování nesnášenlivosti. A sem spadá událost v Damašku, ke které se vrátíme v příští katechezi. Jis-

Pokračování na str. 12

Tak Bůh miloval svět

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

Bůh poslal Syna, aby svět byl spasen!

Úryvek z Janova evangelia tě zavádí na významné noční setkání Spasitele s upřímným a statečným Nikodémem, který nepodlehł slepě názorům a postojům většiny ve svém okolí, ale sám jde a důsledně hledá pravdu, kterou vytušil u Pána, už když ho poprvé uslyšel v jeruzalémském chrámě. Jeho upřímný zájem odmění Pán tím, že mu v důvěrném nočním rozhovoru odhalí i to, co zatím není možno zjevit zástupům.

Kdykoliv využiješ Nikodémoveho příkladu, sám se přesvědčíš, jak sdílný a otevřený je Pán k těm, kdo ho vyhledávají, aby s ním vedli tichý a důvěrný rozhovor. Takovým hledáním projevuješ spolu s Nikodémem bezvýhradnou víru, že právě Ježíš je tím, kdo přišel od Boha, aby ti zjevil, co ti nikdo jiný zjevit nemůže.

Pán totiž proto tak vítá takovou tvoji připravenost a ochotu, která vychází z víry, protože ona tě uschopňuje, abys z jeho úst přijímal i takové pravdy, které tak daleko překračují meze tvého poznání, že by bez jeho božského svědectví nikdy na lidskou mysl nevstoupily⁽¹⁾. Ale především je tato víra nezbytným předpokladem, abys mohl dosáhnout svého konečného cíle, věčného života. A to je velice závažné, protože mimo tento věčný život tě nemůže potkat nic jiného než věčná záhuba.

V dnešním nočním rozhovoru se opět odvídáš, že Bůh není samotář, ale Společenství, které žije Láskou. Poprvé to Otec zjevil při Janově křtu⁽²⁾. Nyní to může odhalit sám Syn, protože tak Bůh miloval svět... V obou případech Bůh zjevuje jedno a totéž: podstatu svého bytí, nekonečnou Lásku. Nejdříve ukazuje svou Lásku k Synovi, aby právě na nekonečné míře Lásky k vlastnímu Synu ukázal, jak velice miluje také člověka, když pro záchranu jeho věčného života vydává na smrt svého nejmilovanějšího Syna.

Bůh si nás totiž zamiloval tak nesmírně, jak miluje svého jediného Syna: nekonečnou Láskou. Neboť Bůh má jen jednu Lásku, která je Život, a ten Život je sám Bůh. Z tohoto Života, Božího Ducha, se musí člověk znova narodit, aby spatřil Boží království – život

věčný⁽³⁾. Znovu se narodit znamená v tomto případě získat zpět ztracený život.

Hledej u Pána často posilu pro tuto víru, a to tím spíše, že žiješ mezi lidmi, kteří si zamilovali jinou víru, víru v prázdné slyby tohoto světa. Vynakládají tolik úsilí, aby v něm našli všechno svoje potěšení, že jim představa věčného života, tohoto tak nekonečného Božího daru, připadá zcela zbytečná, a dokonce i nežádoucí. Ale jeho skutečná cena nezávisí na lidské poptávce, nýbrž na jedinečné Boží nabídce.

A Ježíš tě přišel ujistit s veškerou naléhavostí, že na tom, aby měl člověk věčný život, mu nesmírně záleží. Cenu tohoto věčného života si můžeš odvodit ze skutečnosti, že pro ni dal Bůh svého jednorozenného Syna.

Ale kníže tohoto světa se všemožně snaží zamlžit a devalvovat Boží lásku a hodnotu věčného života tím, že lživě zkresluje, překrucuje a zastírá skutečnost, že Bůh nás opravdu miluje. Snaží se ti namluvit, jako by Boží přikázání, která jsou cestou pro dosažení tohoto života, byla ve skutečnosti nesnesitelná a přímo nepřijatelná, jako by byla výmyslem bezcitného despoty. Jak je tomu doopravdy? Jak viděl Hospodina ten, který z jeho rukou přijímá Desatero? Jako Boha milosrdného a milostivého, shovívavého, velké lásky a věrnosti. Právem vyzývá Žalmista: *Jerusaléme, chval svého Boha, že oznámil své slovo Jakobovi, své zákony a přikázání Izraele, tak nejednal se žádným národem.*⁽⁴⁾ Jako břemeno a porobu je může vidět jen ten, kdo neuvěří, kdo nechce vidět Lásku, která právě jen proto, že miluje člověka, vytyčuje mu přikázání jakožto bezpečnou cestu, která vede k životu. Tato přikázání jsou darem téže Lásky, která ho přiměla, aby věčný život pro člověka vykoupil životem vlastního Syna, a proto ho *neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal.* O co by Bůh mohl ochudit nebo připravit svého tvora, kterému všechno dal? Když nám prokázal tolik lásky svým nejdražším Darem, *jak by nám spolu s ním nedaroval také všechno ostatní?*⁽⁵⁾

Z toho můžeš usoudit, jak velikou bolestí je pro Boha a jakým neštěstím pro člověka, jestliže odmítá uvěřit. Ani Bůh tak milosrdný, shovívavý, velké lásky a věrnosti nemůže zachránit toho, kdo mu neuvěří a chce setrvat ve slepotě, neboť *každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny.*⁽⁶⁾ Jak ho může Bůh zachránit, když se svou zatvrzelostí uzavírá před největším Božím darem, Synem darova-

Liturgická čtení

1. čtení – Nm 21,4b-9

Hebrejové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti? Není chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane na živu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal na živu.

2. čtení – Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium – Jan 3,13-17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

ným z lásky, který sestoupil z Otcova lůna až k člověku, *nikoliv aby ho soudil, ale aby měl život věčný?* Nikoliv Bůh odsuzuje zatvrzelého, ale on sám se odsuzuje tím, že odmítá dar života. *Kdo neuvěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozenného Božího Syna⁽⁷⁾, při jehož jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17;

⁽³⁾ Jan 3,3; ⁽⁴⁾ Ž 147,12.19-20;

⁽⁵⁾ Řím 8,32; ⁽⁶⁾ Jan 3,20; ⁽⁷⁾ Jan 3,18

Smrt je největší záhada lidského osudu. Všechno to, co jsme budovali po celá léta, všechno to, co je na lidském životě krásné, jako by se v jednom okamžiku rozplynulo. Hle, uprostřed křesťanské víry nacházíme symbol násilné smrti.

Ve skutečnosti je tomu tak, že středem evangelia není smrt. Víra začíná zvěstováním Života, který vítězí nad smrtí: „Vstal z mrtvých!“ Teprve ve světle zmrtvýchvstání nachází smrt v křesťanském hlásání své místo.

Když rozjímáme o smrti v tomto světle, změni smrt svůj smysl. Bez důvěry v Život, který trvá za smrt, paralyzuje lidské bytosti strach, nacházejí se na pokraji propasti, které se neodvažují podívat do tváře. Ale jestliže souhlasí s tím, že dájí svůj život pro lásku, Kristus, veden jistotou nezlomné jednoty se svým Otcem, odňal smrti její *osten* (1 Kor 15,55), strach z nicoty. Skrze smrt osvobodil ty, kteří pro strach ze smrti byli podrobeni otroctví pro celý život (srov. Žid 2,14-15).

Ve společenství s Kristem se může smrt stát výrazem schopným vyslovit dar úplného sebeobětování. Ježíš nás celým svým životem učí „zákonu o pšeničném zrnu“: *Jestliže zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo. Zemře-li, přinese hojný užitek* (Jan 12,24). Tento zákon neplatí jen pro fyzickou smrt. Spíše naznačuje, že cesta k Životu vede nevyhnutelně k opuštění držadla, k zřeknutí se určitých našich jistot, abychom šli k Bohu skrze to nečekané, co stojí před námi. Neseme v sobě zárodek života, který navzdory všemu existuje a rozkvétá.

V tomto smyslu je první „smrt“, kterou známe, naším zrozením, ve kterém nacházíme útočiště mateřského lůna, abychom překonali nesnáze života. V Písmu máme příklad u Abraháma, který byl povolán, aby nechal za sebou celý

Kříž

PROČ SE STAL KŘÍŽ SYMBOLEM KŘESŤANSTVÍ?

tehdy známý svět a vydal se na dobrodružství s Hospodinem (srov. Gn 12,1-4). Později nacházíme příklad Izraele, který musel podstoupit zkoušky uprostřed pouště, aby dosáhl zaslíbené země. Kříž je tak plný zjevení pravé dynamiky života: *Kdo chce svůj život zachránit, ztratí ho, a kdo by ho ztratil, zachová ho* (Lk 17,33).

Paradoxně tedy pravá smrt v negativním smyslu slova je odmítnutím odvahy zůstat s Bohem. Ten, kdo si chce „ušetřit“ nebo „zachránit“ svůj vlastní život za každou cenu, ten, kdo je připoután k tomu, co vlastní, riskuje, že nepochopí, co je pravý život. Kristův Kříž nám zjevuje způsob, jak zemřít smrtí, která neprotiřečí logice života. Nyní můžeme pochopit, že kříž a zmrtvýchvstání jsou dvě tváře, jedna temná a druhá jas-

ná, stejné Lásky a jednoho a téhož Života.

Utrpení nevinného nás může spasit?

Ježíš podstoupil krutou smrt. Ukřížování bylo jedním z nejkrutějších trestů a pro Židy bylo znamením zavržení od Boha (srov. Dt 21,23; Gal 3,13). Nový zákon nám však vysvětluje, že Kříž není znamením pádu nebo odsouzení, nýbrž znamením naší spásy (Gal 6,14; Kol 1,20). Není divu, že bylo vynaloženo mnoho námahy na pochopení, jak může mít tak strašná věc také pozitivní důsledky.

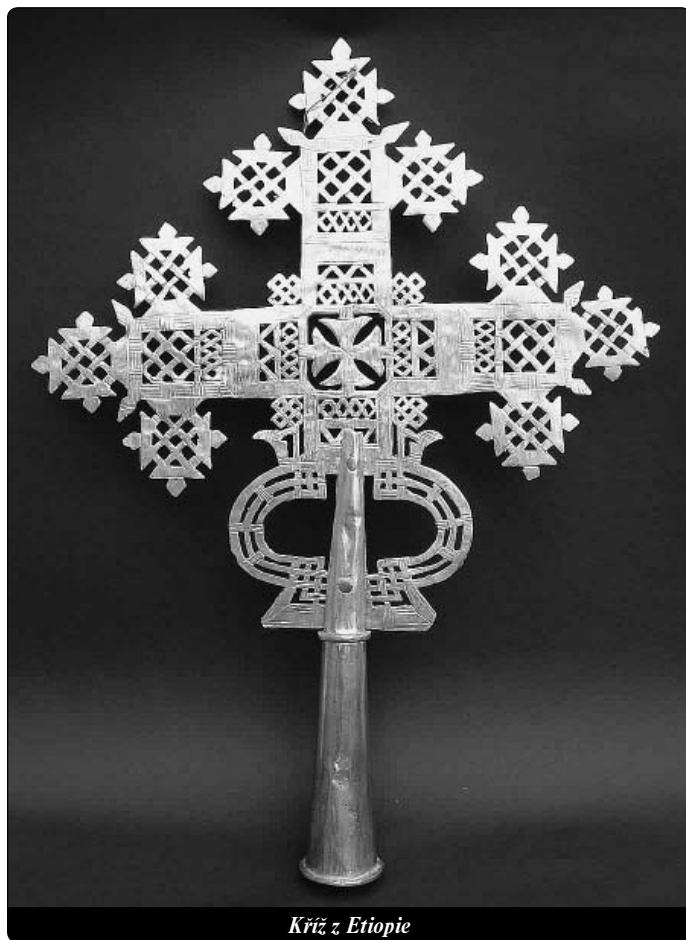
Nepochopení spočívá v tom, že jeden a tentýž výraz může znamenat i trest. Tento paradox odvedl nejednoho od víry v Krista. Někteří si to vykládali tak, že samo utrpení má spásnou moc a že Otec se dopustil krutosti vůči svému Synu. Stačí však tuto tezi for-

mulovat jasněji, abychom zjistili, že vlastně představuje rouhání. Jestliže Bůh netouží po utrpení ani smrti hříšníka (Ez 33,11), jak by mohl mít zalíbení v utrpení svého milovaného Syna, navíc dokonale Nevinného? Naopak, je třeba opakovat, že utrpení samo o sobě nemá žádnou hodnotu ani v Božích očích. Je třeba zdůrazňovat, že bolest v míře, v jaké ničí to, co je živé, je v protikladu k dobrému Bohu, který je dobrý a chce, abychom měli život v plnosti (Jan 10,10).

Odkud tedy vznikl tento protiklad? Mezi jiným z povrchního čtení biblických textů. Při povrchním čtení může vyniknout jen jedna dimenze a druhá se vytratí. A touto druhou dimenzí je láska. Neboť to, co nám dává život a co nás může spasit, je jediné lásky. Ačkoliv utrpení samo o sobě nemá cenu a je dokonce destruktivní, existují momenty, ve kterých zachování lásky vyžaduje, abychom byli připraveni přijmout i jinak nepochopitelné utrpení. Nyní texty, které zdánlivě vyzdvihují utrpení, ve skutečnosti oslavují Boží lásku, která dospěla k úplnému sebeobětování ve prospěch milovaného: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dá svůj život za své přátele* (Jan 15,13).

Tak např. ve větě *Kristus trpěl za vás a za vás se obětoval* (Petr 2,21) je vyjádřena ve slovech za vás tato nezbytná dimenze – přítomnost lásky. Ve svém Synu Bůh přijal na sebe lidské podmínky a stal se z lásky k nám posledním ze všech. Kříž je tak výrazem absolutní solidarity (srov. Flp 2,6-8). A když svatý Pavel píše, že sdílí Kristovo utrpení (např. Kol 1,24; Flp 3,10; 2 Kor 1,5), vyjadřuje tím skutečně svou touhu vydat se celý za druhé a nic si neponechat pro sebe. Neboť Kristus vzal na sebe z lásky všechny naše lidské podmínky, které prožíval nikoliv jako zasloužený trest nebo slepý a absurdní osud, ale jako setkání Lásky na cestě k Životu.

Lettera da Taizé 2004/3

Kříž z Etiopie

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Bůh takto daroval, tak si ani nejsme schopni představit nic většího, než je Bůh, který tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna nám – svým tvorům – za pokrm.

Jak je to možné, že lidé i přes tak veliké obdarování stále více opouštějí chrámy, kde se tento zázrak Boží lásky denně reálně zpřítomňuje? Protože už vůbec nevědí, co vlastně opouštějí. Nejdříve se odnaučili projevům úcty, a tak krok za krokem ztratili také pojem velikosti toho, ČEMU a KOMU tuto úctu dříve vzdávali. Zdá se jim, že v chrámě, ve kterém se jen stojí nebo sedí tak jako všude jinde, se zřejmě neděje nic tak zvláštního, co by je ještě mohlo uvádět v úžas, přitahovat a povznášet. Jestliže to hlavní, s čím se v chrámě setkávají, se stanou druzí lidé, musí je nakonec napadnout, že tito lidé jsou vlastně všude a že není nutné za nimi chodit právě jen sem. Jen když věřím a vím, že se sem nepřicházím setkat s těmi, které mohu potkat všude, ale že přicházím za Někým, kdo mě zcela zvláštním způsobem očekává právě jen zde a jehož společenství je pro mě neobyčejnou poctou a vyznamenáním a nevýslovným darem, získá pro mě chrám onu zvláštní posvátnou přitažlivost, probouzí ve mně úctu a vede mě k tomu, abych tuto úctu dal najevo chováním, které se liší od mého chování v každém jiném prostředí. Nemohu si zde dovolit to, co si mohu dovolit jinde, a projevuji svou zbožnou a pokornou úctu přirozenými vnějšími projevy a gesty, které jsou vlastní právě tomuto posvátnému prostředí. Ústředním a nejvznešenějším znamením je zde právě ono znamení, které Boží láska změnila ze znamení nejvyšší potupy na znamení nejvyšší slávy – znamení Kříže, kterému se ustavičně klanějí nekonečné zástupy všech andělů a svatých.

Je obdivuhodné, jak si této ústřední a nosné myšlenky chrá-

mu byli vědomi dávní stavitelé a umělci a dokázali vytvořit prostory, které jsou jakoby zcela vyňaty z tohoto světa, které jsou opravdovou předsíní nebe, královskou audienční a trůnní síní, kde Nejvyšší přijímá nejvyšší hold a uděluje své nejdražší dary. Uvědomil jsem si to živě před několika dny, kdy jsem se v úžasu klaněl Bohu ve vysebrodském chrámu Nanebevzetí Panny Marie a děkoval jsem mu, že do tohoto chrámu nevstoupili inovátoři a nepřetvořili ho, jako se kdysi přetvářely chrámy za anglikánské reformace a jak se nejdříve přetvářely i ve dvacátém století vlivem zcela chybného výkladu II. vatikánského koncilu. Současní architekti jsou zřejmě technicky zdatnými a odvážnými konstruktéry nádražních hal a sněmovních sálů a tomu se po-

dobají i jejich nové chrámy. Jsou však přitom příliš zahleděni do země a málo povzneseni k nebi. Neumím si představit P. Pia za oltářem nového chrámu v San Giovanni Rotondo. Zdá se, že je snazší uspořádat masovou náboženskou akci než zajistit dobrou a spontánní návštěvu pravidelných bohoslužeb s oním osobním a intimním klaněním u paty Kříže a u svatostánku, které mělo premiéru s Marií, Janem a svatými ženami na vrcholu Golgoty.

Myslím, že to tedy nebyla náhoda, když za den, kdy vešlo v platnost Motu proprio *Summorum Pontificum*, vybral Benedikt XVI. právě svátek Povýšení svatého Kříže. To je totiž hlavní motto a cíl tohoto papežova *vlastního podnětu*: dosáhnout opět *po-
výšení svatého Kříže*. Ti, které toto rozhodnutí Svatého otce přímo polekalo, a nebylo jich málo, by

měli poopravit svůj postoj k papežským dokumentům. Rozhodnutí hlavy Církve nejsou něco jako červenobílé kužely, které se občas objevují na našich silnicích. Nejsou to překážky, které máme nějak podle svého objet. Jsou to směrovky, které vedou k jedinému cíli žádoucímú nikoliv jen pro někoho, ale pro všechny. Benediktu XVI. jde o opětovné objevení a obnovení toho, čemu říkáme *sacrum* – posvátno. Co je to posvátno? To je úžas, který na nás vane z toho, co je vznešené a svaté, a vyvolává úctu, která znovu uvádí na pravou míru vztah a poměr mezi tvorem a Stvořitelem. K obnově posvátné úcty není zapotřebí velkých shromáždění ani masových projevů. Je k tomu zapotřebí, aby jeden každý stanul tváří v tvář Kříži a zahleděl se do tváře Ukřižovaného.

Motu proprio slaví své první výročí. Jakou jsme udělali zkušenost? Někteří z něho vyčetli i to, o čem v něm vůbec není řeč: různá pravidla a podmínky, které mají nikoliv podpořit, ale co nejvíce omezit slavení starobylé liturgie. Připomíná to mimoděk období, kdy speciální pověřenci vymýšleli, jak věřícím co nejvíce zkomplikovat jejich náboženský život. Uplatňuje se např. zvláštní pravidlo nezbytného počtu žadatelů o tento rítus. Mohl bych uvést konkrétní místo, kde ke splnění takto (svévolně) vymyšleného a přísně kontrolovaného počtu stačí tři rodiny. Jsou to totiž rodiny s pozeňnaným počtem dětí, a to není náhoda, nýbrž je to příznačné. Ukazuje se, že opravdu „tradiční“ věřící to myslí s prastarou křesťanskou tradicí zcela poctivě ve všech, i v těch méně „pohodlných“ bodech. Kéž by je všichni následovali, abychom se vymanili z pozice utlačované menšiny.

Kdykoliv se na stránkách našeho týdeníku objeví kladné ocenění starodávneho římského obřadu, dostaneme dopis, ve kterém nám pisatel vyčítá, jak ubližujeme věřícím a poškozujeme

Pokračování na str. 13

Nový moderní kostel ve Fatimě

Moderní kostel v San Giovanni Rotondo

Svízelné dějiny katolíků v Anglii (2)

Mučednická smrt Tomáše Mora, biskupa Johna Fishera a kartuziánských mnichů byla velkým individuálním svědectvím víry. V Anglii XVI. století však nechybělo výrazných svědectví o věrnosti víře otců, která měla společenský charakter. Dvě nejdůležitější z nich jsou Pout' milosti v roce 1536 a povstání v západních provinciích v roce 1549. Jestliže antikaticismus byl dílem státu, pak obrana katolicismu se stala dílem doslova lidovým.

„Pout' milosti“

Povstání v roce 1536 na severu království Jindřicha VIII. bylo první reakcí katolického lidu na ničení řeholního života v ostrovní říši. Povstalci, převážně prostí vesničané, nazvali své hnutí „Pout' milosti“ (Pilgrimage of Grace) a tím jasně vyjádřili, že jejich hlavním cílem je obrana katolické víry. Ta našla svůj výraz v petici povstalců adresované králi Jindřichu VIII. (tzv. Artikuly z Yorku). Již v prvním bodě čteme: „Likvidace tak mnoha řeholních domů, jaká se v přítomné době provádí, má za následek, že trpí bohoslužby a mnoho obcí Tvého království nemá svou oporu, mnoho řeholních sester je zbaveno svých klášterů a zůstávají bez péče k velké škodě obecněho blaha.“

Charakter svědectví měla také přísaha, kterou povstalci složili 17. října 1536. Zněla takto: „Neúčastním se Pouti milosti z jiného důvodu než pro společné blaho, z lásky, jakou chovám k všemohoucímu Bohu, Jeho Víře a Svaté katolické Církvi; za zachování krále a jeho vlády; za očištění šlechty a zapuzení falešných rádců se zlou krví, kteří obklopili Královské Veličenstvo v jeho soukromé Radě a kteří vystupují proti obecnému blahu. Neúčastním se uvedené Pouti z důvodu vlastního prospěchu nebo k záhubě jiné soukromé osoby. Nikoliv, abych vraždil a nenáviděl, ale abych překonal strach vzít na sebe Kristův Kříž, vzít si k srdci Jeho Víru a abych odrazil jmenované heretiky a jejich názory.“

Na praporech povstalců je vyobrazeno pět Kristových ran

a první sloka povstalecké písně:

„Ó Kriste ukřižovaný, / nechť Tvoje otevřené rány / nás provázejí na této pouti! / A za Boží milost / ať získáme / dřívější mír / i duchovní dobro.“

Na začátku prosince 1536 zachvátilo povstání takřka celou severní Anglii. Jak jsme viděli v textu deklarace, povstalci naivně věřili, že všechna vina za protikatolickou revoluci spočívá na králových rádcích. Věřili, že král dopřeje sluchu nikoliv pochlebníkům, ale hlasu lidu, postaví se na jeho stranu a vrátí katolické církvi její svobodu. Ve stejném duchu vypravili povstalci ke králi petici, která měla 24 článků. Na začátku žádala to nejpodstatnější:

„Za prvé: Aby na území království byly zrušeny a zničeny bludy Luthera, Husa, Melanchtona, Bucera, Tandalla, novokřtěnců, Confessio Germanie a jiné.

Za druhé: Aby péče o duše, která přísluší Nejvyšší Hlavě Církve, byla vrácena římskému stolci tak, jak tomu bylo dříve. A také aby od ní vycházela všechna biskupská svěcení.

Za třetí: Pokorně prosíme našeho nejdůstojnějšího vladaře, aby kněžna Marie (prvorozená dcera Jindřicha VIII. z jeho jedině platného manželství, pozn. překl.) byla uznána za legitimní dědičku trůnu.

Za čtvrté: Aby zrušená opatství byla obnovena a mniši se vrátili do svých domů.

KATOLICKÝ CHRÁM V RUSKU

V pravoslavném mariánském poutním místě Kazaň byl posvěcen nový katolický kostel. Tento chrám má být symbolem snášenlivosti. Město je obýváno převážně muslimy, ale městská rada stavbu finančně podpořila. V Kazani došlo k zjevení Panny Marie v roce 1579. V roce 2004 věnoval Jan Pavel II. pravoslavné církvi v Kazani kopii kazaňské Madony, jejíž originál se ztratil za bolševické revoluce.

VIETNAM

Tisíce katolíků demonstrovaly proti vyklizení kláštera redemptoristů v Hanoji. Vláda vytýká redemptoristům, že obývají klášter neprávem, protože stojí na pozemku, který byl před lety darován státu. Vláda požaduje, aby řeholníci opustili klášter i přilehlý farní kostel.

ŽÁDOST O KNĚŽSTVÍ ŽEN SE POHYBUJE V NEREÁLNÉM SVĚTĚ

Iniciativní skupina kolem dvou rakouských kněží, kteří žádali papeže, aby povolil svěcení žen, setkala se s nepořízenou. V písemné odpovědi potvrdil Vatikán opět známou skutečnost, že Církev nemá žádné oprávnění přistoupit ke kněžskému svěcení žen. Myšlenky v tomto směru se tedy pohybují ve zcela nereálném světě. Ani argument o nedostatku kněží v Rakousku neobstojí, protože ve skutečnosti dnes připadá na jednoho kněze méně věřících než v minulých desetiletích.

(...)

Za sedmé: Aby heretičtí biskupové a celá sekta byli příkladně potrestáni ohněm, a pokud ne, ať se s námi utkají v boji.

Za osmé: Aby lord Cromwel (hlavní rádce krále) a sir Richard Richie byli zaslouženě potrestáni jako rušitelé dobrého řádu tohoto království a stoupenci falešné heretické sekty (...)

Pout' milosti se rozešla bez zahájení ozbrojených akcí. Jindřich VIII. sliboval, že požadavky prostuduje, ale ve skutečnosti chtěl jen získat čas a odradit povstalice od dalších akcí. Tato taktika se mu osvědčila. Jediným kladným výsledkem bylo, že nedošlo ke krvavému potlačení celé Pouti milosti.

„Západní vzpoura“

Krkolomný pokus zachovat čistotu katolické víry v odtržení od Říma, o jaký se Jindřich VIII. pokoušel, nepřežil svého autora. Po smrti Jindřicha VIII. nastoupil na trůn jeho nezletilý syn Edward VI. z třetího manželství s Janou Seymourovou. Nejbližší královo okolí (nastoupil vládu jako 10-letý) na čele s hrabětem Edwardem Seymourem, Edwardovým strýcem, nijak neskrývalo své protestantské sympatie. Nejdůležitějším propagátorem protestantismu po smrti Jindřicha VIII. se stal anglický arcibiskup Thomas Cramner.

Z jeho iniciativy – formálně na králův příkaz – byla vydána Kniha všeobecné modlitby (Common Prayer Book), jejímž autorem byl sám Cramner. Hlavním účelem této knihy bylo nahradit dosavadní římské misály, které Jindřich VIII. nezákal. Nová kniha měnila charakter mše svaté a neuznávala reálnou přítomnost Krista pod způsobou chleba a vína.

Dalším krokem bylo zrušení latiny jako bohoslužebného jazyka, odstranění oltářů a jejich nahrazení stolem, likvidace svatostánků, zrušení celibátu a podávání pod obojí způsobou.

Podobně jako v roce 1536, lid se projevil jako „nevďčný za reformy“ a Cramnerovy novoty zavrhl. V roce 1549 zachvátilo západní provincie Anglie (zvláště Cornwall, Devon a Essex) velké povstání, jehož bezprostřední příčinou bylo zavádění „Book of Common Prayer“. Hlavní složkou této revoluce bylo vesnické obyvatelstvo. Mezi povstalci nechyběli ani šlechtici a duchovní věrní katolické víře. Bylo to především lidové povstání na obranu katolické tradice proti nelítostnému útlaku „reformátorů“.

Povstalci zformulovali 16 bodů, které poslali králi Edvardovi VI.:

„1. Chceme, aby usnesení všeobecných koncilů a svaté dekrety našich předků byly dodržovány a uváděny do života. Kdokoliv se proti nim postaví, ať je pokládán za bludaře.

(...)

3. Chceme mše svaté v latinském jazyku tak jako dříve, slavené řádným knězem a nikoliv mužem či ženou, která je ve společenství s knězem.

4. Chceme mít Nejsvětější Svátost umístěnu na hlavním oltáři a tam aby byla uctívána, jak tomu bylo dříve. Ti, kteří s tím nesouhlasí, musí podstoupit smrt jako bludaři, kteří vystupují proti katolické církvi.

5. Chceme mít Nejsvětější Svátost jen pod jednou způsobilou.

6. Chceme, aby kněží udělovali svátost křtu po celý čas, jak ve všední den, tak ve svátky.

7. Chceme, aby obrazy světců byly opět umístěny ve všech kostelích a aby tam byly vráceny svaté obřady naší Matky Církve svaté.

8. Nebudeme se účastnit bohoslužeb nového druhu, ale chceme naše dřívější nešpory, mše svaté a procesí, nikoliv anglicky, ale latinsky, jak tomu bylo dříve. My Cornwallští zcela odmítáme bohoslužby v anglickém jazyku.

9. Chceme, aby každý kazatel ve svém kázání a každý kněz

Za věrnost katolické církvi se platilo krutou smrtí na mučidlech

ve mši svaté se modlili za duše v očistci, jak to dělali naši otcové (...).“

Odpovědi na tuto petici bylo rozhodnutí o vojenském potlačení povstání. V bitvě pod Samford Courtenay (Devon) neměli povstalci žádné šance. Byli poraženi a bylo jich usmrceno na čtyři tisíce.

Cena věrnosti

Vláda královny Alžběty I., nejmladší dcery Jindřicha VIII., která začala v roce 1558 a trvala do roku 1603, znamenala další stránky v martyrologiu anglických katolíků. Za vyznávání a praktikování katolické víry hrozil tehdy trest smrti.

Stejný trest hrozil za sloužení katolické mše svaté a za účast na ní. Stovky katolických kněží i laiků zaplatily svým životem za věrnost katolické církvi. Jedním z nich byl jezuita Edmund Campion, kterého papež

Edmund Campion

Pavel VI. zapsal v roce 1970 do seznamu svatých.

Tento budoucí mučedník se narodil v roce 1540 a patřil do intelektuální elity alžbětínské doby (již v 17 letech byl členem kolegia sv. Jana na oxfordské univerzitě). Byl loajálním poddaným královny Alžběty a věrným synem anglikánské církve (v roce

Robert Persons

1568 se stal dokonce anglikánským jáhnem). Díky svému nejbližšímu příteli Gregory Martinovi, který emigroval do Francie, aby tam vstoupil do anglického katolického semináře, začal mít Edmund Campion pochybnosti, zda se nachází v jediné pravé katolické apoštolské církvi. Začal intenzivně studovat teologii a především se mnoho modlil, až došel k poznání, že složení přísahy královně bylo počátkem chybné cesty.

Campion se vrátil do katolické církve – a tento jeho návrat byl skutečně radikální. Katolické vyznání víry složil v Douai, již známém anglickém katolic-

kém semináři ve Francii. Roku 1573 se stal podjáhnem. Během pouti do Říma poznal Tovaryšstvo Ježíšovo. Do řádu sv. Ignáce vstoupil v Praze a tam také přijal kněžské svěcení.

Krátce nato byl spolu se svým řádovým spolubratrem Robertem Personsem poslán do vlasti, aby zde pracoval v podzemní církvi. Před odjezdem z pevniny napsal jakoby v předtuše: „Pokud jde o mne, všechno skončilo. Učinil jsem dobrovolnou oběť sebe sama ke slávě Božského majestátu, ať už jde o život nebo smrt. To je vše, po čem toužím.“

25. června 1580 dorazil do přístavu Dower. Rok slouží tajně mše svaté pro anglické katolíky, kteří se ukrývali. Napsal *Decem Rationes* na obranu katolické víry proti uzurpátorům anglické vlády. Byl zatčen v roce 1581 právě po své poslední mši svaté v Leford Grande nedaleko Oxfordu. Trest za „zrádčovskou činnost“, kterou provozoval, je jen jeden: smrt na mučidlech.

Než zazněl rozsudek, anglický jezuita se obrátil k soudu a shromážděné veřejnosti se slovy, která byla slovy všech anglických mučedníků: „Tím, že nás odsuzujete, odsuzujete všechny své předky. Všechny dřívější kněze, biskupy a krále. Všechno, co bylo kdysi slávou Anglie, ostrova svatých. I příští pokolení bude žít. Jeho osud nepodléhá útlaku jako osud těch, kteří mají v úmyslu odsoudit nás na smrt.“

Ortel byl vykonán 1. prosince 1581 ve slavném londýnském vězení Tyburn, místu popravy mnoha anglických svědků pravé víry. Když kat před začátkem posledního mučení vyzval odsouzenec, aby požádal královnu Alžbětu o odpuštění a vyprosil si milost, Edmund odpověděl: „Čím jsem ji urazil? Jsem nevinen. To jsou moje poslední slova, proto mi uvěřte. Modlil jsem se a modlím se za ni.“

(Dokončení příště)

Překlad -lš-

Více než kterékoliv jiné osoby musejí být kněží na stráž a nedůvěřovat nepříteli duší, který usiluje o to, aby je viděl ztracené, anebo aby alespoň omezil mou slávu v nich. Vidí mne, že jsem v nich, a proto jeho vztek je šilenější, jeho aspirace, aby je viděl klopýtnout a přivedl je k hříchu, je ve srovnání s jinými dušemi usilovnější.

Proto musí být jejich trvalou potravou úcta k Duchu Svatému a k Marii, aby dosáhli dokonalé transformace ve mne.

Když mě ďábel na poušti chtěl pokoušet, chtěl ve mně, Věčném Veleknězi, pokoušet všechny budoucí kněze, kteří již byli přítomni v mém Srdci. On již předvídal vnitřní království, ve kterém budou moji učedníci ministři. A i když mu nebylo dáno, aby poznal celý plán vykoupení a Církve, domyslel se, že bude mít strašné nepřátele, kteří mu odejmou duše mou naukou o oběti a Kříži. Odtud pochází jeho věčná nenávisť ke všemu, co je moje. A jestliže kněz je tím, co je zde na zemi největší a nejvznešenější, je také hlavním předmětem jeho věčné nenávisť. Démon totiž nevidí v knězi jen člověka, ale vidí v člověku mne, vidí stále můj obraz, vidí mne, nesmířitelného nepřítel a moji moc, která ho drtí. A jestliže pro kněze je slávou, že je mé druhé Já, je to pro Zlého něco nesnesitelného, co nenávidí a co by chtěl smést ze země.

Jak tedy může kněz odehnat pokušení? Jak jsem již řekl, jen tím, že se přetvoří ve Mne. Toto je jediný božský a zářivý zdroj pro kněze, pokud chce být anděl, pokud chce být dokonalý, pokud chce být svatý, pokud chce být mé druhé Já na zemi.

Já jsem v nich jako jejich kněžský charakter, jako božská pečeť Ducha Svatého, která je nezničitelná vzhledem ke vztahu, který mají ustavičně s Trojicí skrze mystické vtělení ve mši svaté, protože jsem v nich, když slaví svatou Oběť. Ale bohužel

Pán Ježíš o svých kněžích

KRISTOVY BOLESTI A POKUŠENÍ KNĚŽÍ

oni vzhledem ke svému chování, ke svému chladu, pro svou nedbalost a pro své nedůstojné chování nejsou ve mně.

Jak tedy je možné vymámit milosti pro kněze tak potřebné, milosti preventivní, které jsou tak nezbytné a o které tak málo žádají? Tím, že Já Slovo obětují Otci svou krev a své zásluhy, ale především bolesti svého Srdce, které jsou ve mně to nejdrahocennější, bolesti, které jsem obětoval během svého pozemského života a mysticky je dále obětují ve prospěch mých milovaných kněží.

Jen duše vyvolené, ale nevěrné jsou příčinou vnitřního Kříže, který mě skrytě trýzní, aniž si to kdokoliv uvědomuje. A co dělám Já, jejich božská a lidská Oběť? Obětují kruté vnitřní bolesti Otci; za ně obětují svou vnitřní agonií jako kadidlo, které se spaluje před mým Otcem.

To je úkol mého Srdce plného lásky: v agonii trpět tyto vnitřní bolesti přibíty na vnitřní kříž způsobený kněžími, obětovat tyto bolesti za jejich spásu. Hle, takové je moje Srdce, chvějící se něžností i bolestí kvůli mým kněžím (CC 54,61-67).

Chci lásku v kněžských duších

Chci lásku v kněžských duších, chci zničit lhotejnost, která mě v nich mrazí; chci v těchto mně zasvěcených duších nacházet

vnitřní život a důvěrnost se mnou.

Chci z nich zapudit apatii a způsobit, aby planuli horlivostí pro moji slávu.

Chci v nich oživit božský život, který v tolika mých duších ochabl.

Chci zničit lhotejnost, která paralyzuje Boží působení a vzdaluje mé milosti od mých kněží.

Je nutné znovu zanítit oheň, a to se uskuteční jen skrze Ducha Svatého, kterého slíbilo Slovo, jež se obětuje Otci a vyzývá jeho milosrdenství.

Můj Otec chce odpouštět, Duch Svatý chce dávat pokoj, ale vtělené Slovo je zdroj, skrze který sestupuje všechna milost, kterou je možno obdržet.

Toto skryté mučednictví mého Srdce je takřka neznámé; je to mučednictví božsko-lidské, protože moje Srdce je srdce člověka, které miluje se všemi charakteristikami zbožštěné lidské lásky.

Proč při mši svaté pozvedají oči k mému nebeskému Otci?

Před proměňováním hostie ve mši svaté pozvedají kněží svůj zrak k mému Otci tak jako já, aby ho tak jako já prosili, vyzvali a děkovali mu, a to je ten nejkrutější okamžik mého mučednictví kvůli nehodným kněžím, bolestnější než předpodstatnění, jež způsobují svými slovy (která pronášejí mým jménem).

Pohled, kterým se dívají na mého Otce, je pro mne nejvíce bolestný pro cynismus jejich nečistého pohledu. Sestupují do jejich rukou, aniž bych to kdykoliv odmítl, ale jak tam sestupuje mé Srdce!

Proč se tak dívají na mého Otce, který dal lidem svého Syna, jako by ho vytrhl ze svých útrob?

To je další ze skrytých bolestí, které mé Srdce korunují trním; které zarmocují Ducha Svatého

ho a odrážejí se v Marii. Nečistě oči se nesmějí dívat na mého Otce! Tyto pohledy, aby ho neurážely, když se v tak slavnostním okamžiku obracejí k němu, musí být čisté, cudné, láskyplné, pokorné, plné úcty.

Během mše svaté absorbuje osobu kněze síla Božství.

Přijímání smazává všední hříchy, protože moje blízkost očisťuje.

Jak vznešenou a nesmírnou účast má kněz svým bytím na nejvyšší důstojnosti, kterou mu předávám, ať už je jí právě hoděn nebo nehoděn!

Nuže, pokud je kněz nečistý, je nehodný, je v hříchu, jak může - proměněný ve mne - smývat hříchy v duších? Tuto záležitost tak subtilní nemohou postřehnout oči lidské, nýbrž jen moje a ona má hlubokou ozvěnu v mém Srdci plném lásky, protože představuje hrubý nedostatek citlivosti, která rozdechává tkáň mého Srdce.

Tato důstojnost kněze, především když posluhuje s božskou mocí svátostmi mé Církve, ve kterých mě vždy zastupuje, je tak nesmírná a tak hluboká, že to lidský rozum nikdy nemůže pojmut. Navíc žádná svátost a žádný úkon, který vykonává, není více přesahující a vznešenější než to, co se děje ve mši svaté; protože z ní plynou nevyčíslitelné výsledky pro nebe, pro očistec, pro zemi, pro duše (CC 49,87-89).

Trpím mysticky, ale skutečně v první řadě pro urážky způsobované lásce mého Otce.

Kéž by kněží pochopili Boží dar, nesmrtelná bohatství, která vkládám do jejich rukou, všechny poklady mé Církve, kterých by se neměl ani dotknout ten, kdo není čistý!

Trpím mysticky, ale skutečně, v první řadě pro urážky způsobované lásce mého Otce, pro hanobení lásky, kterou je Duch Svatý, pro hanobení Božství (stejně jako Já, Slovo), po kterém tak mnozí šlapou a kterým pohrdají. Trpím v Marii a pro Marii, trpím

pro duše, které se bez omezení dopouštějí svatokrádeží.

Trpím – a jak! – pro stejnou nehodnost kněze – který si tolik troufá. Jejich důstojnost mě na Kalvárii stála všechnu moji Krev, a oni ji utrácejí a ničí.

Vždyť jedna jediná svatokrádež může vést ke ztrátě víry, zmrazit duši, oslepit ji a zabít ji. Nuže, co se stane s kněžskou duší s tolika svatokrádežemi? Jelikož je v hříchu, všechny svátostné úkony, které vykonává, jsou novými hříchy, kterých se dopouští.

Kolik je těch, kteří kvůli svatokrádežím ztrácejí víru, stávají se vlačnými a liknavými v mé službě! Sladkost mého jha se pro ně stává nesnesitelnou, vrhají se do bahna, do iluzí, aby utišili výčitky tím, že se oddávají životu, který není jejich, kterým není to, co slíbili, když přijali kněžské svěcení.

A Zlý, který je žene do této záhuby, do neřestí všeho druhu, do tisíce forem, dělá z nich své otroky. A mezi jiným mi způsobují další bolest tím, že se světu představují, jako by byli mými.

Mnoho kněží se odsuzuje – a to vědomě – protože nechtějí být osvobozeni od hanebné vášně, a to je pro mé Srdce to nejstrašnější: ztracují se, protože se chtějí zatratit.

Tím, že ztrácejí víru, uzavírají se pro odpuštění, výčitky ochabují a oni se začínají válet a sesouvat do propastí, která ústí do pekla. Pýcha, nečistota, nestřídmost v pití, lakota, zbabělost, malomyslnost a tisíce jiných neřestí je spoutávají, až prostoupí celou jejich duši, která by měla naopak být jako zrcadlo, plné záře a světla. Opanuje je nakonec pohrdání a nenávisť ke všemu, co je božské, ke všemu, co je svaté i ke Svatému svatých, nenávisť, která je disponuje ke konečné nekajivosti.

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova,
Řím 2008, str. 316–321
Přeložil -lš-*

Sotva byl v roce 1939 vysvěcen na kněze, musel za několik měsíců narukovat a odejít jako mladý kaplan a sanitář na frontu do Francie, Ruska a na Balkán. Salcburský novokněz, člověk modlitby, ochotný vždy pomáhat, byl mezi všemi vojenskými druhy tak oblíbený, že později jeden z nich, kněz Josef Keryi z Freiburgu i. B. o něm napsal: *Ty jsi byl nejlepší a nejnezištnější ošetřovatel v celé horské divizi a pro tebe nikdy nebyla žádná obět příliš velká. Pro mnohé ses stal pomocníkem a zachráncem. Pomáhal jsi tělu i duši, ale především jsi pomáhal s růžencem v ruce. Ano, právě tím.*

O moci růžence mluví také zpráva, kterou poslal duchovní Herbert Kessel z Türkheimu v roce 1987 Marianhillským misionářům u příležitosti úmrtí svého druhu. Farář Kessel hovoří s vděčností o Maxi Gietzingerovi jako o *růžencovém muži*, který se o něho v roce 1943 staral a který je *hoden toho, abychom na něho nikdy nezapomněli.*

Nedaleko vesnice Petrovskaja bylo v německé rotě 20 těžce raněných vojáků, a protože se Rusové přibližovali, jedinou záchranou bylo dát se na ústup a stáhnout se co nejdříve. Velitel, který byl zároveň i lékařem, stál před těžkým rozhodnutím: buď se stáhnout spolu s raněnými, což by samozřejmě ústup zpomalilo a pro některé by to znamenalo i smrt, zajetí nebo deportaci, anebo opustit 20 zraněných, aby se ostatních 200 mužů mohlo rychlým ústupem zachránit. Stmívalo se a čas kvapil.

Důstojník tedy rozkázal vojákům nastoupit a celé rotě oznámil, že se s těžkým srdcem rozhodl pro druhou možnost – opustit raněné a odejít bez nich, aby se ostatní zachránili. V případě, že by někdo dobrovolně chtěl zůstat s raněnými, má jeho povolení. Mezi vojáky zavládlo hrobové ticho! Potom náhle vystoupil bledý sanitář svobodník Max Gietzinger, mladý kap-

Stalo se u vsi Petrovskaja

Ještě dnes vzpomínají na P. Maxe Konráda Gietzingera (1912–1987) z Unterechingu (farnost St. Georgen v salcburské oblasti) jeho spolubratři z misijního společenství z Marianhill, i kněží, příbuzní a věřící z jeho vlasti a dokonce i někteří z jeho dosud žijících kamarádů z války jako na pozoruhodnou osobnost, jako na pozoruhodného kněze.

lan ze Salcburku, a třesoucím se hlasem prohlásit, že chce zůstat s raněnými druhy. I přes upozornění, že v tomto případě musí počítat s takřka jistou smrtí a že by mu nikdo nezazlival, kdyby své rozhodnutí vzal zpět, kaplan na svém úmyslu trval. Vzápětí přemístili raněné do největšího domu na hlavní ulici uprostřed vesnice. Potom se ostatní stáhli ze vsi Petrovskaja, aby se zachránili před nepřítelem.

V noci se stalo to rozhodující: Rusové vtáhli na hlavní ulici a obsazovali jeden dům za druhým. Zdálo se, že zcela přehlédli ten největší uprostřed, kde leželo 20 zraněných německých vojáků. Mladý kněz klečel s růžencem uprostřed nich. Gietzinger se spolehl jen na modlitbu svatého růžence a s modlitbou na rtech ošetřoval jednoho zraněného za druhým. Jen tu a tam se ustaraně podíval přes okno na ulici, kde mezi ruskými vojáky panoval ruch a shon. Nato ještě rozhodněji stiskl růženc v ruku. Zcela nepochopitelné bylo, že žádný z nepřátelských vojáků nevstoupil právě do toho velkého domu, kde byli ranění vojáci. A nejen to! Ráno se německá armáda pokusila o protiútok a podařilo se jí osvobodit 20 zraněných vojáků i jejich zdravotníka, který se stále ještě

modlil. Všichni byli přesvědčeni: Maria je zachránila!

Jistě to nebyla náhoda, že Max Gietzinger se na konci války vrátil domů právě 31. května

P. Max Konrád Gietzinger

1945, aby ještě právě včas stihl poslední májovou pobožnost.

V září 1945 se Max Gietzinger stal kaplanem v Zillertal, v kraji bl. Engelberta Kollandy. Tam v něm dozrála touha dodržet slib z válečných let a jít na misie k pohanským národům. Od roku 1950 působil jako marianhillský misionář 37 let v Jižní Americe. V roce 1987 se nemocný vrátil domů a na podzim podlehl rakovině. Pochován byl 23. října 1987 v Oberechingu.

*Z Vítězstvo srdca 3/2008
přeložil -lš-*

Křížovou cestu je nejtěžší začít.

Naším velkým křížem je strach z křížů.

Vůbec nechápu, jak může křesťán nemilovat kříž. Není to stejné, jako utíkat od Toho, který na něm visel a zemřel?

Jan Maria Vianney

„Jsem s vámi vždy přítomen v Eucharistii“

Při jedné návštěvě Rumunska dostala Anna Jasielská adresu, aby určitě navázala kontakt s obyvateli tohoto domu. Byl to byt Díla eucharistické adorace, které žilo v ilegality.

Anna zasvěcena do tajemství

Protože sestry měly tajný způsob, jak se dorozumívat s internovaným biskupem Alexandrem Todeou, potřebovaly někoho, kdo by mohl jeho vzkazy předávat kardinálu Wyszyńskému a ten pak Svatému stolci. Sestry se dlouho vroucně modlily na tento úmysl, aby se našla taková spojka, a obdržely odpověď, že pomoc přijde z Polska a bude se nazývat Anna.

Když se tedy Anna dostavila na uvedenou adresu, sestry se jí ptaly na její jméno. Když slyšely, že je Anna, dveře pro ni zůstaly otevřeny. Sestry k ní měly naprostou důvěru a zasvětily ji do tajemství adorace Pána ukrytého v knihovně.

Brzy začaly živé styky mezi Annou a sestrami. Anna sama byla členkou laického institutu a vedla život podle evangelijních rad. Rozuměla tedy velmi dobře podmínkám, v jakých sestry žily, jestliže chtějí být věrné svému povolání. Dověděla se od nich mnoho podrobností o formách pronásledování, jaké musely snášet ony, uniatští kněží a biskupové pod totalitní vládou. Anna si přesně pamatovala informace a odnášela je do Polska a po návratu domů je podrobně sepisovala a předávala některému z členů polského episkopátu.

Adorace eucharistického Ježíše

Sestry svěřily Anně ještě jedno svoje tajemství. Jedna z nich, která obzvláště mnoho vytrpěla ve vězení, přijímala od Pána Ježíše poselství pro všechny ctitele Eucharistie, ať jsou kdekoli. V těchto poselstvích vysvětloval

Ježíš, že adorace Nejsvětější svátosti je klanění Bohu v Nejsvětější Trojici a má být základním postojem člověka ke svému Stvořiteli, Spasiteli a Posvětiteli. Je účastí v ustavičném aktu lásky, která je životem Nejsvětější Trojice, do kterého je člověk přiván skrze Ježíše Krista, i když je toho nehoden. Aby tento akt klanění Nejvyššímu neděsil a nezbařoval odvahy, skryl Ježíš nejen své božství, ale i své lidství a zůstává pro člověka skrytý v kousku chleba.

Adorace, která člověka zasvěcuje eucharistickému Ježíši a skrze něho Bohu v Nejsvětější Trojici, musí obsahovat pět složek, které se vzájemně doplňují: chválu Boha, díkyčinění, lásku k Bohu a lidem, zadostiučinění za hříchy a prosbu za naplnění Božích plánů. „Zakládám věčnou vládu Nejsvětější Trojice v tobě a v každé duši, v Církvi, v lidstvu všech věků. Veď život ve společenství, v oběti, v lásce a v pokoji.“ Takové bylo přání Ježíšovo a taková vize má provázet všechny adorující.

Anna Jasielská

Poselství Pána Ježíše zapisovaly sestry s velkou zbožností. Problém byl v tom, že nebylo možno je tisknout ani zveřejňovat. Šlo o to, aby se v případě nějaké kontroly nebo uvěznění sester nedostala poselství do nepovolaných rukou a aby se také neztratila. Sestry se rozhodly, že je přeloží do francouzštiny a Anna se postará o jejich překlad do polštiny.

Kurýr

To nebyla jediná mise Anny Jasielské. Když se biskup Todea dověděl o možnosti spojení s kardinálem Wyszyńskim prostřednictvím důvěryhodné osoby, vyslovil přání poznat kurýra a předávat mu informace a zprávy. Všechno probíhalo v přísném utajení, proto nejsou známy všechny podrobnosti, ale

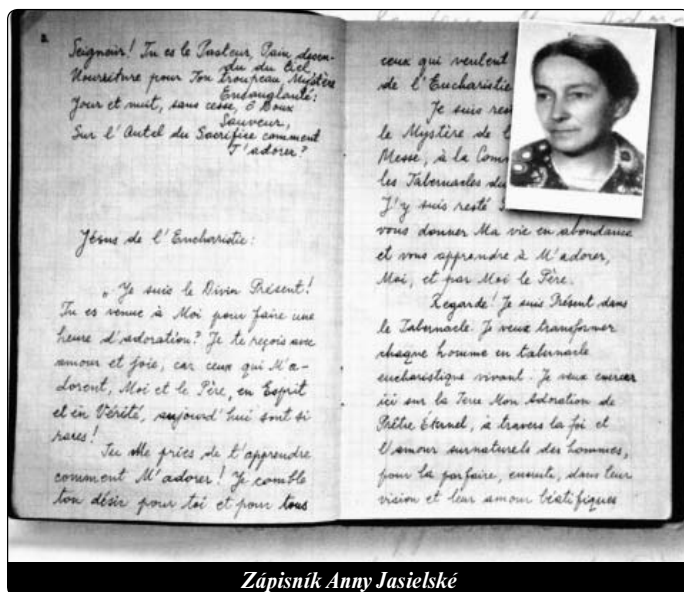
sestry zorganizovaly několikrát setkání biskupa Todea s Annou Jasielskou. Jeho velkou starostí bylo, že vzhledem k internaci všech biskupů nebylo možné světit nové kněze, aby mohla pokračovat konspirační pastorace. Biskup znal několik horlivých kněží, kteří splňovali předpoklady pro biskupskou službu, ale za stávajících podmínek bylo nemožné udělit jim svěcení.

Kardinál Wyszyński nakonec rozhodl, aby životopisy a kandidatury zavezla Anna Jasielská do Říma. Tam se jí nevedlo právě nejlépe. Neznala nikoho, kdo by jí ulehčil předání informací na odpovědná místa. Byrokratickým pracovníkům dikasterií, zvyklým jen na běžnou disciplínu, bylo nutno obtížně vysvětlovat, jak vypadají podmínky Církve v místech pronásledování a teroru. Kardinál Władysław Rubin, který sám prožil deportaci, Sibiř a útěk z SSSR, vyslechl Annu s velkou pozorností, pochopil, o co se jedná biskupu Todeovi, a snažil se pomoci, jak mohl. Řekl o Anně ve svém okolí, že je to výtečná žena. Za několik dnů nato došlo k výstřelům na Náměstí Svatého Petra.

Anna se vrátila domů a světila další běh událostí Duchu Svatému. Začal pro ni nový úsek života – utrpení. Po letech klidu se znovu ozvala rakovina. Až do konce posledních sil chodila denně na mši svatou a stále lépe chápala a prožívala poselství z Bukurešti. Zápisky svěřila přítelkyni, která znala francouzsky, aby je přeložila a postarala se o jejich publikování. Zemřela 21. srpna 1983.

Jestli zrno neodumře, nepřinese ovoce

Ani ne za šest let získalo Rumunsko nezávislost a svrhlo jařmo komunismu. Církve mohla vystoupit z katakomb. Zrno utrpení vložené do rumunské země přineslo bohaté plody. Církve uniátů vyšla z pronásledování silnější než dříve. Když skončil nátlak nuceně se přidružit k pravo-

Zápisník Anny Jasielské

slavné církvi, celé obce a oblasti se vracely do řeckokatolické církve spojené s Římem. Řády se mohly vrátit do svých klášterů a žít své povolání. Duch Svátý způsobil, že nová výstavba církevních struktur se obešla bez nepřátelství vůči pravoslavné církvi, naopak, rozšířilo se vědomí, že všechny církve pod komunisty společně trpěly a nyní mají společný úkol obnovit rumunskou společnost.

Sestry Díla eucharistické adorace po zkušenostech práce pod komunistickým režimem zvolily nakonec dvojí cestu. Jedny se vrátily k řeholnímu životu a hábitu, druhé – přesvědčené o možnostech evangelizace ve světských podmínkách – vytvořily laický institut. Obě větve spojuje společné charisma: adorace a šíření kultu Nejsvětější Svátosti oltářní. Nemusí však již svého Pána ukrývat v polici mezi knihami. Laické sestry (dvě z nich jsou inženýrky) pracují také při obnově církevních objektů. Těší se ve svém pracovním prostředí velké vážnosti. Na Annu Jasielskou vzpomínají jako na nejlepší přítelkyni.

Velkým dnem pro rumunské věřící, nejen katolické, byla návštěva Svátého otce Jana Pavla II. v roce 1999. Protože Rumuni jsou převážně pravoslavní, pozval papeže patriarcha Teokrist. Papež již věděl velmi mnoho o osudech Církve v Rumunsku po dobu 40 let komunismu. Ale krev mučedníků a utrpení pronásledovaných přinesly své ovoce. Vítaly ho zástupy pravoslavných i katolíků a mezi nimi na invalidním vozíku Alexandru Todea v důstojnosti kardinála.

„Sláva tobě, Církvi Boží, která jsi v Rumunsku! Mnoho jsi vy-

trpěla pro Pravdu, ale Pravda tě osvobodila. Zkušenost mučednictví spojila křesťany různých vyznání v Rumunsku. Pravoslavní, katolíci i protestanti složili společné vyznání o Kristu oběti svého života. Hrdinství těchto mučedníků spěje ke shodě a smíření!“ – tak hodnotil Svátý otec dílo Ducha Svátého.

Během své pouti v Rumunsku věnoval papež zvláštní pozornost řeckokatolické uniatské církvi. Věrnost Svátému stolci zaplatilo osm biskupů životem a jiní vězením. „Vaše okovy, okovy vašeho lidu jsou slávou a chválou Církve: pravda vás osvobodila. Snažili se umlčet vaši svobodu a udusit ji, ale to se jim nepodařilo. Přicházím k vám, abych vám vyjádřil vděčnost katolické církve a nejen její: vůči celé křesťanské *oikumene* a všem lidem dobré vůle jste vydali svědectví svobody, která osvobozuje.“

Při setkání s prezidentem Rumunska Constantinescem vyjádřil papež rovněž vděčnost za pomoc a ochranu, kterou prokázala rumunská vláda Polákům v roce 1939: „Chci rovněž připomenout pohostinnost, jakou Rumunsko prokázalo mým krajanům a polské vládě v době druhé světové války.“

Jan Pavel II. se ještě vrátil k církvi uniatů: „Symbolem hrdinné vytrvalosti této církve je ctihodný kardinál Alexandru Todea, který jako oběť režimu strávil 14 let ve vězení, 25 let pod policejním dohledem. I přes pokročilý věk a nemoc přišel do Bukurešti. Setkání s ním bylo jedním z nejradostnějších okamžiků této mé pouti.“

*Z Miłujcie się 3/2008
přeložil -lš-*

*Když svůj kříž miluji, vůbec ho necítím,
ale když ho odmítám, rozdrť mne.*

Jak dobře se umírá člověku, který žil na kříži!

Jan Maria Vianney

Děkonná adorace

Pokračování úryvků ze zápisů *Hodiny eucharistické adorace*, které Pán Ježíš sdělil rumunské řeholnici.

Slovo „eucharistie“ znamená akt díkyčinění Bohu. Ustanovil jsem tuto božskou svátost, abych vzdal díky Bohu. Díkyvdání plné vděčnosti a oslavování Boha je důležitou součástí náboženství a zřetelným projevem zbožnosti vůči Bohu, Stvořiteli a Dobrodinci lidstva i světa. V děkování Otci se projevuje duch Dobré noviny i mé Eucharistie. V Eucharistii přináším Otci jménem celé Církve i celého lidského rodu a jménem celého světa vděčnost za radost poznání a vlastněni Boha, který je dokonalý, věčný a nekonečný ve své svatosti, který nezná hranic, tvoří, vykupuje a posvěcuje, je světlem, láskou, životem a věčným štěstím a celý se daruje člověku. To je sláva a nekonečná vděčnost, která stoupá z oltářů a ze svatostánků a obětuje se Nejsvětější Trojici, prameni štěstí pro duše.

Moje Eucharistie je velkou školou, velkým zdrojem nadpřirozeného díkyčinění nebeskému Otci, protože všechno dobro se uskutečňuje jen díky moci Nejvyššího Dobra.

Jen ten, kdo vzdává díky za dar nekonečné lásky, jakým je Eucharistie, učí se se mnou a s Neposkvřeným Srdcem Panny Marie a s Církví vzdá-

vat díky největšímu Dobrodinci, jemuž náleží všechna sláva a čest i vděčnost. Otec všechno činí skrze mě a já všechno konám pro Něho a skrze Něho: *Můj Otec je dosud činný, i já jsem činný... Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec. Co totiž koná On, koná stejně i Syn* (Jan 5,17-19). Ten, který mě poslal, je se mnou, protože konám všechno to, co se mu líbí.

V tomto nevděčném a egoistickém světě uč se ode mne, od Eucharistie, božské a dokonale vděčnosti a díkyčinění.

Skládej mi díky v Eucharistii a skrze mne děkuj Otci.

Děkuj mi především za mou velkou slávu, protože jsem Tím, Který Je, živým Slovem a věčnou Moudrostí Otce.

Děkuj mi za celé stvoření, protože všechno, co existuje, vzešlo z mé stvořitelské moci a díky ní se udržuje při bytí.

Děkuj mi za moje vtělení, za moje nekonečné ponížení, abych žil uprostřed vás, stal se jedním z vás, obyvatelem světa, ale rovněž Králem všehomíra.

Děkuj mi za Dobrou novinu, i za celý můj život na zemi, za to, že jsem pro vás světlem, cestou, pravdou a životem, vzorem a silou vašeho života. ▶

► Děkuji mi za dílo vykoupení, za všechno utrpení, které jsem snášel na zemi, především za moje umučení a smrt na kříži, kterou jsem vás vytrhl z věčného zavržení a uvedl do domu Otce, abyste znovu žili skrze mne životem Božích synů a dědiců nebeského království.

Děkuji mi za založení Církve, Učitelky a Posvětitelky duší. Ona je mým mystickým tělem, do ní jsem přelil svůj život, svého Ducha, aby On všechny vedl ke spáse ve štěstí nesmrtelné Nejsvětější Trojice.

Děkuji mi za to, že jsem vám dal svátosti, především Eucharistii.

Děkuji mému Božskému Srdci, protože z jeho lásky vytryskl dar Eucharistie, oběť mše svaté, svaté přijímání a moje přítomnost ve svatostáncích na všech oltářích po všechny čas.

Děkuji mi za krev, která prýští z Eucharistie, za nesčetné krvavé rány, které uskutečnily plán mého Otce ve světě, za Dílo eucharistické adorace i za shromáždění, která adorují, za mimořádné povolání, kterým jsem tě obdaril.

Děkuji mi za všechny milosti a privilegia, jimiž jsem tě obdaril od chvíle tvého křtu do této chvíle, i za ty, jimiž obohacuji Církev, svaté a věrné duše i duše hříšníků a celé lidstvo. Spoj se se mnou v tomto díkůčinění i s neposkvrněným Srdcem Panny Marie a s jejím hymnem vděčnosti, s Církví, nebem a zemí a děkuji mému Srdci za všechno.

Spoj se se mnou a děkuji skrze mne za Otcovo milosrdenství, za jeho slitovnost a trpělivost, jeho odpuštění hříšníkům, a to i těm nejzavilejším nepřátelům.

Spolu s Církví a adorujícími děkuji Otci za to, že neopouští Církev ani lidstvo, ale zahrnuje je péčí a spásou skrze moji eucharistickou krev a skrze přimluvy mé neposkvrněné Matky.

Mihujcie się 3/2008

Překlad -Iš-

SVATÝ PAVEL (2) - dokončení ze str. 2

té je, že od tohoto okamžiku se pak jeho chování změnilo a stal se neúnavným apoštolem evangelia. Je fakt, že Pavel vstoupil do dějin spíše tím, co vykonal jako křesťan, dokonce apoštol, než jako farizej. Tradičně se rozděluje jeho apoštolská aktivita na základě jeho tří apoštolských cest, ke kterým se připojuje čtvrtá cesta do Říma, na kterou se vydal jako vězeň. O všech vypráví Lukáš ve Skutcích. Pokud jde o tři misijní cesty, je třeba odlišit tu první od dalších dvou.

První apoštolská cesta

Při první totiž (srov. Sk 13-14) neměl Pavel přímou odpovědnost, která byla naopak svěřena Kyperčanu Barnabášovi. Spolu odjeli z Antiochie po Orontu, vyslaní církví (srov. Sk 13,1-3), a když se nalodili v přístavu v Seleukii na syrském pobřeží, prošli Kypr od Salaminy až k Pafu. Odtud dospěli na jižní pobřeží Anatolie, dnes Turecka, a dorazili do měst Attalie, Perge v Panfilii, Antiochie v Pisidii, Ikonii, Lystry a Derbe. Odkud se vrátili na výchozí bod. Tak se zrodila církev národů, církev pohanů. A mezitím se především v Jeruzalémě zrodila tvrdá diskuse, do jaké míry tyto křesťané pocházející z pohanství jsou povinni vstoupit také do života a zákona Izraele (různé obyčeje a předpisy, které odlišovaly Izrael od ostatního světa), aby se stali skutečně účastníky zaslíbení proroků a vstoupili opravdu do dědictví Izraele. Aby byl vyřešen tento problém, který je zásadní pro zrození budoucí církve, sešel se v Jeruzalémě tzv. sněm apoštolů, aby rozhodl tento problém, od kterého záviselo zrození univerzální církve. A bylo rozhodnuto, aby se obráceným pohanům neukládalo zachovávání mojžíšského zákona (srov. Sk 15,6-30): nebyli tedy vázání židovskými normami; jedinou nezbytností, aby byli Kristovi, bylo

žít s Kristem a podle jeho slov. Tak tím, že byli Kristovi, byli také Abrahámovi, Boží účastníci všech zaslíbení.

Druhá misijní cesta

Po této rozhodující události se Pavel od Barnabáše odloučil, vybral si Silu a zahájil druhou misijní cestu (srov. Sk 15,36-18,22). Prošel Sýrii a Kilikii, navštívil město Lystru, kde vzal s sebou Timotea (velmi významnou postavu rodící se Církve, syna židovky a pohana), dal ho obřezat, prošel centrální Anatolií a dospěl do města Troady na severním pobřeží Egejského moře. A zde se opět stala důležitá událost: ve snu viděl Makedonce z druhé strany moře, tj. z Evropy, který říkal: „Přijď a pomoz nám!“ Byla to budoucí Evropa, která žádala o pomoc a světlo evangelia. Z podnětu tohoto vidění odplul do Makedonie a vstoupil tak do Evropy. Vylodil se v trácké Napolis, dorazil do Filip, kde založil krásnou obec, pak odešel do Soluně, odkud odjel kvůli nesnáším s tamními židy a přes Beroju dorazil do Atén.

V tomto hlavním městě antické řecké kultury hlásal nejdříve v Agoře a pak v Areopagu pohanům a Řekům. Řeč v Areopagu, o které hovoří Skutky apoštolů, je modelem, jak překládat evangelium do řecké kultury, jak umožnit Řekům, aby pochopili, že tento Bůh křesťanů a židů není Bůh cizí jejich kultuře, nýbrž je to Bůh, kterého neznají a očekávají, pravá odpověď na otázky

Giotto di Bondone (1267-1337): Svatý Pavel

El Greco: Svatý Pavel

jejich kultury. Pak z Atén dospěl Pavel do Korintu, kde se zdržel rok a půl. A zde máme událost chronologicky velmi jistou, nejjistější z celého jeho životopisu, protože během tohoto prvního pobytu se musel dostavit ke správci senátní provincie Acháje, prokonzulovi Gallionovi, neboť byl obviněn z nezákonného kultu. O tomto Gallionovi a jeho období v Korintu existuje nápis nalezený v Delfách, kde je řečeno, že byl prokonzulem v Korintu mezi roky 51 a 53. Máme tedy absolutně jisté datum: Pavův pobyt v Korintu se uskutečnil v těchto letech. Můžeme tedy předpokládat, že sem dorazil více méně v roce 50 a zůstal zde do roku 52. Z Korintu pak prošel Cenker, východní městský přístav, a zamířil do Palestiny, dospěl do Cesareje Přímořské, odkud odešel do Jeruzaléma a pak se vrátil do Antiochie na Orontu.

Třetí misijní cesta

Třetí misijní cesta (srov. Sk 18,23-21,16) začala jako vždy v Antiochii, která se stala výchozím bodem církve pohanů a misie mezi pohanými, a byla také místem, kde se zrodil název „křesťané“. Svatý Lukáš nám říká, že zde byli poprvé Ježíšovi následovníci nazváni „křesťané“. Odtud Pavel zamířil do Efesu, hlavního města asijské provincie, kde strávil dva roky a rozvinul zde službu, která měla plodný dopad na tuto oblast. Z Efesu píše Pavel Soluňanům a Korinťanům. Městské obyvatelstvo nakonec pobouřili proti

němu místní klenotníci, kteří pozorovali, že se jim zmenšuje obyvatelství kvůli úpadku kultu Artemidy (chrám věnovaný Artemidě byl jedním ze sedmi divů antického světa); proto musel Pavel utéci na sever. Přišel znovu do Makedonie, sestoupil opět do Řecka, pravděpodobně do Korintu, zůstal zde tři měsíce a napsal slavný List Římanům.

Odtud se vrátil po svých stopách: znovu šel do Makedonie, lodí dorazil do Troady, a sotva dospěl na ostrovy Mitileny, Chio, Samo, dorazil do Milétu, měl zde významnou řeč ke starším církve z Efesu a narysoval portrét pravého pastýře církve (srov. Sk 20). Odjel odtud a obrátil plachty k Týru, odkud dospěl do Cesareje Přímořské, aby ještě jednou vstoupil do Jeruzaléma. Zde byl uvězněn kvůli nedorozumění: někteří Židé pokládali za pohany jiné Židy řeckého původu, které Pavel uvedl do chrámového prostoru vyhrazeného jen pro Izraelity. Byl zachráněn od hrozby trestu smrti zásahem římského tribuna a velitele posádky v chrámovém prostoru (srov. Sk 21,27-36). To se událo, když byl v Judeji císařským místodržícím Antonio Felice. Po určité době věznění (její trvání je sporné) se Pavel jakožto římský občan odvolal k císaři (tím byl Nero) a další prokurátor Porcius Festus ho poslal pod dohledem vojenské stráže do Říma.

Závěr života

Cesta do Říma vedla přes stře-
dozemní ostrovy Krétu a Maltu, následovala města Syrakusy, Reggio Calabria a Pozzuoli. Římská křesťanská komunita mu vyšli naproti po Via Appia až k Foro di Appio (asi 70 km jižně od hlavního města), a jiní až k Tre Taverna (asi 40 km). V Římě se Pavel setkal s delegáty židovské obce, kterým svěřil, že nese řetězy kvůli „naději Izraele“ (srov. Sk 28,20). Ale Lukášovo vyprávění končí zmínkou o dvou letech strávených v Římě pod mírnou vojenskou stráží, aniž by se v nejmenším zminilo o císa-

ři (Neronovi) a tím méně o smrti obžalovaného. Další tradice hovoří o jeho vysvobození, které mělo umožnit ať už jeho misijní cestu do Španělska, či další pokračování na Východě, jmenovitě na Krétě, v Efesu a Nikopolu v Epiru. Stále na bázi dohadů se hovoří o novém zatčení a druhém věznění v Římě (odkud napsal údajně tři tzv. pastorační listy, tj. dva Timoteovi a onen Titovi), o dalším procesu, který měl nepříznivý výsledek. Nicméně řada důvodů vede mnohé badatele svatého Pavla k tomu, že končí apoštolův životopis Lukášovým vyprávěním ve Skutcích.

K jeho mučednictví se později v cyklu těchto našich katechezí vrátíme. Prozatím v tomto krátkém výběru Pavlových cest stačí vzít v úvahu, jak se věnoval hlásání evangelia, aniž by šetřil energii, podstoupil řadu zatěžujících zkoušek, jejichž výčet nám zanechal v druhém Listu Korinťanům (srov. 11,21-28). A nakonec on sám píše: „Všechno konám pro evangelium“ (1 Kor 9,23) a vykonává tak s absolutní velkodušností to, co nazývá „péče o všechny církevní obce“ (2 Kor 11,28). Vidíme tu úsilí, které je možné vysvětlit jen dušou skutečně uchvácenou světlem evangelia, zamilovanou do Krista, dušou, která se řídí hlubokým přesvědčením: je nutné zanést celému světu světlo Kristovo, hlásat všem evangelium. A tu se mi jeví, pokud jde o tento krátký přehled cest svatého Pavla, významné toto: vidět jeho vášně pro evangelium, tušit tak velikost, krásu, ba i hlubokou nezbytnost evangelia pro nás všechny. Prosme tedy Pána, který dal své světlo poznat Pavlovi, dal mu slyšet své Slovo, dotkl se důvěrně jeho srdce, aby také nám dal spatřit své světlo, aby se také našeho srdce dotklo jeho Slovo a abychom tak mohli také my předávat evangelium a Kristovu pravdu dnešnímu světu, který po ní touží.

Bollettino Vaticano 27. 8. 2008
Mezilitulky redakce Světla
Překlad -lš-

Přípravné modlitby kněze ke mši svaté (6)

Modlitba za zemřelé

Prosíme Tě, svatý Otče, také za duše věrných zemřelých, aby tato velká svátost smilování byla pro ně spásou, uzdravením, radostí a odpočinkem. Můj Bože, ať se pro ně stane velkou hostinou s Tebou, chlebem živým, který jsi sestoupil z nebe a dáváš život světu, s Tvým tělem svatým a požehnaným, tělem neposkvrněného Beránka, který snímá hříchy světa, které se počalo z Ducha Svatého v lůně slavné Panny Marie. Je to onen pramen milosrdenství, který otevřel voják kopím ve Tvém přesvatém boku, z něho ať jsou nasyčeni, osvěženi a občerstveni a potěšeni jásají v Tvé chvále a slávě.

Prosím Tvoji dobrotivost, ať na tento chléb a na tento kalich sestoupí plnost Tvého požehnaní a posvěcení Tvou božskou velebností. Ať na ně sestoupí, Pane, také onen neviditelný a nepochopitelný majestát Tvého Svatého Ducha, jako kdysi sestupoval na oběti otců. Duch, který proměňuje naše dary v Tvé tělo a krev, ať mě, nehodného kněze, naučí zacházet s převelikým tajemstvím s takovou čistotou srdce a proudem slz, s takovou úctou a bázní, abys mohl se zalíbením a vlně přijmout oběť z mých rukou ke spáse všech živých i mrtvých.

Missale Romanum 1962

ÚVODNÍ PROSBA K ZÁSTUPNÉ MODLITBĚ ZA KNĚZE PŘEDE MŠÍ SVATOU

Všemohoucí a milosrdný Bože, jménem kněze, který se připravuje slavit Tvou nejsvětější Oběť, přednáším Ti slova modliteb, která jsi vnukl svým svatým, a prosím Tě z celého srdce, abys na přímělu Matky Boží Panny Marie ovocem této modlitby naplnil jeho duši i srdce.

EDITORIAL - dokončení ze str. 5

Církev, když horujeme pro liturgický jazyk, kterému lidé nerozumí, atd. atd. (Přitom jim vůbec nevádí od rána do večera všude přítomná angličtina...) Je latina opravdu tak nevhodný cizí jazyk? Anebo je to právě jazyk jiný než každodenní a všední, jazyk vyvolený, posvátný a posvěcený, jazyk, který nepotřebuje ustavičné aktualizace, který je trvale přesný ve svých rozhodujících a nejvýznamnějších termínech, jazyk, na který bychom se nikdy neměli dívat jako na jazyk pro nás cizí, nýbrž jako na společnou mateřštinu všech dětí jedné svaté katolické Církve. Je to jazyk, který nás spojuje, ať jsme

kdekoliv a odkudkoliv a který se jeví cizí jen proto, že byl nezaslouženě a proti vůli Koncilu odsunut stranou. A není to jediné, co jsme neprávem odsunuli. Bilanci prvního roku platnosti *Summorum Pontificum* je možno vyjádřit jednou větou: Hlavním problémem je politováníhodná nevědomost a neznalost, která byla od pradávna velkým nepřítelem důstojné a opravdu působivé liturgie. Jak daleko máme ještě k přání Svatého stolce, aby se se starobylým ritem seznámily všechny farnosti a všichni kněží! Posledním cílem je opravdové povýšení svatého Kříže.

-lš-

Neděle 14. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Z pokladů duše **8.08** Evangelium (P) **8.15** Harfa Noemova (14. díl) **8.35** Hornolidečko: Valašská Polanka **8.45** Vysoké Tatry **9.10** Pro vita mundi (99) - MUDr. Jiří Holásek **9.55** Evangelium **10.00** Mše svatá u příležitosti 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech (P) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.25** Rok na Svatém Hostýně **13.25** GOODwillBOY **14.00** Mše svatá ze Šumné **15.30** Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny **16.30** Ve jménu Ježíše (2. díl): Hněv velerady **17.00** Setkání papeže Benedikta XVI. s francouzskými biskupy **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (493) (P) **20.35** Koncert Pavly Čichoňové (P) **21.35** Kaple v poušti **22.00** Misijní magazín (24) **23.30** První čtení **23.55** Evangelium **00.05** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 15. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Semínka Božího slova **8.35** Cesty za poznáním: Lijiang River, Yehliu, Jokulsarlón **9.00** Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny (2. díl) **9.30** Mše svatá s nemocnými v bazilice Panny Marie Růžencové v Lurdech **11.30** Pro zdraví **11.45** Kuklík a sova Vihuela (8. díl): Zbojníkův poklad **11.55** Z pokladů duše (P) **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Hornolidečko: Valašská Polanka **12.30** Závěrečný ceremoniál na letišti v Lurdech a odlet papeže Benedikta XVI. do Říma **13.00** Benefiční koncert **14.15** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem **15.10** Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty **16.05** Harfa Noemova (14. díl) **16.25** Pramen v poušti (P) **16.45** Školy pro Evropu **17.15** Rok na Svatém Hostýně **18.05** NATURA 2000 (P) **18.35** Kuklík a sova Vihuela (9. díl): Potrestaný pytlák (P) **18.45** Semínka Božího slova **19.20** Cesty za poznáním: Lijiang River, Yehliu, Jokulsarlón **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity (P) **20.35** Na koberečku (49) (P) **20.50** GOODwillBOY (1. díl) - Army **21.20** H2Onews **21.30** Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Učednictví trochu jinak **22.30** Benefiční koncert **23.40** Čtete z křesťanských periodik **23.50** H2Onews **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 16. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **8.45** Na koberečku (49) **9.00** Pro vita mundi (99) - MUDr. Jiří Holásek **9.40** Cesty za poznáním: Hongkong **10.10** Noemova pošta (září 2008) **11.10** NATURA 2000 **11.40** Kuklík a sova Vihuela (9. díl): Potrestaný pytlák **11.55** Z pokladů duše (P) **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Credenc na Táboře (2/2) **13.00** H2Onews (R) **13.10** Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty **14.00** Rok na Svatém Hostýně **14.40** Farní pouť ve Zlíně **14.50** Semínka Božího slova **15.20** Octava dies (493) **15.50** Pramen v poušti **16.05** H2Onews (R) **16.20** Hornolidečko: Valašská Polanka **16.35** Krásy Čech a Moravy - Střední Čechy **17.20** Harfa Noemova (14. díl) **17.40** Cesty za poznáním: Hongkong **18.10** Dětská televize 2008 **18.35** Kuklík a sova Vihuela (10. díl): Straka zlodějka (P) **18.50** Cesty za poznáním: Havaj **19.45** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu: Řád karmelitánů (P) **21.10** Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí (P) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** NATURA 2000 **22.20** Octava dies (493) **22.50** Pro vita mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys **23.30** Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny (2. díl) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 17. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny **8.10** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **8.40** Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí **9.10** Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek **9.55** Cesty za poznáním: Sagrada, Eze, Sousse **10.30** Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. **11.55** Z pokladů duše (P) **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro zdraví **12.15** Cesty za poznáním: Havaj **13.10** Bez hábitu: Řád karmelitánů **14.30** Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty **15.30** Cesty za poznáním: Sagrada, Eze, Sousse **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Semínka Božího slova **16.50** NATURA 2000 **17.20** Harfa Noemova (14. díl) **17.40** V posteli **18.35** Kuklík a sova Vihuela (11. díl) (P) **18.45** Děti pomáhají dětem **19.25** Farní pouť ve Zlíně **19.35** Na koberečku (49) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova (15. díl) (P) **20.30** Dobrý muž ze Saratova (P) **21.00** Pro zdraví (P) **21.10** H2Onews (R) **21.20** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **21.50** Pramen v poušti **22.10** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.40** H2Onews **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 18. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Školy pro Evropu **8.40** Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Učednictví trochu jinak **9.40** Pro zdraví **9.50** Dobrý muž ze Saratova **10.20** Cesty za poznáním: Lijiang River, Yehliu, Jokulsarlón **10.45** Krásy Čech a Moravy - Střední Čechy **11.30** Farní pouť ve Zlíně **11.40** Kuklík a sova Vihuela (11. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Cesty za poznáním: Sagrada, Eze, Sousse **12.40** Harfa Noemova (15. díl) **13.00** H2Onews (R) **13.10** Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou **14.40** V posteli **15.30** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **16.00** H2Onews **16.10** O starých Starých Hamrech **17.10** Pro vita mundi (99) - MUDr. Jiří Holásek **17.50** Hornolidečko: Střelná **18.05** Na koberečku (49) **18.25** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani (P) **18.35** Kuklík a sova Vihuela (12. díl): Vandal vlk (P) **18.45** Pro zdraví **18.55** Cesty za poznáním: Lijiang River, Yehliu, Jokulsarlón **19.25** GOODwillBOY (1. díl) - Army **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro vita mundi (100) - MUDr. Jiří Holásek (2. část) (P) **20.45** Octava dies (493) **21.15** Zpravodajské Noeviny **21.30** Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny (2. díl) **22.00** Dobrý muž ze Saratova **22.30** Noemova pošta (září 2008) **23.30** Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 19. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny **8.15** Hornolidečko: Valašská Polanka **8.25** Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek **9.10** Pramen v poušti **9.30** Bez hábitu: Řád karmelitánů **10.40** Cesty za poznáním: Hongkong **11.10** Octava dies (493) **11.40** Kuklík a sova Vihuela (12. díl): Vandal vlk **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Harfa Noemova (15. díl) **12.30** Školy pro Evropu **13.00** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **14.30** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem **15.20** Děti pomáhají dětem **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.10** Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II. **16.40** Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku **18.05** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **18.15** Pramen v poušti **18.35** Kuklík a sova Vihuela (13. díl): Ohnivý kohout (P) **18.45** Pro vita mundi (100) - MUDr. Jiří Holásek **19.25** Harfa Noemova (15. díl) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Sešli se, aby pomohli... (2008) (L) **22.00** H2Onews (R) **22.10** Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny (2. díl) **22.40** Bez hábitu: Řád karmelitánů **23.40** Pro zdraví **23.50** H2Onews **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 20. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Cesty za poznáním: Řím **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Pramen v poušti **9.15** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **9.30** Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů **10.00** V posteli **10.50** Děti pomáhají dětem **11.30** Pro zdraví **11.40** Kuklík a sova Vihuela (13. díl): Ohnivý kohout **12.00** Angelus Domini **12.05** Pramen v poušti **12.25** Domov pro všechny **13.00** H2Onews (R) **13.10** Credenc na Táboře (2/2) **14.05** Pro zdraví **14.20** Noemova pošta (září 2008) **15.20** Pro vita mundi (100) - MUDr. Jiří Holásek **16.00** H2Onews (R) **16.10** Festival pod věží 2008 - skupina GESTO (L) **17.10** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **17.40** Hornolidečko: Valašská Polanka **17.55** První čtení **18.20** Na koberečku (49) **18.35** Festival pod věží 2008 - skupiny MICHAEL, TIMOTHY (L) **20.00** H2Onews (P) **20.15** Festival pod věží 2008 - skupina OBOROH a EVA HENYCHOVÁ (L) **22.00** Noční univerzita: Ignác a Františka Muchovi - Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) (P) **23.00** Cesty za poznáním: Havaj **23.55** H2Onews (R) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Neděle 21. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Evangelium (P) **8.20** Harfa Noemova (15. díl) **8.40** Hornolidečko: Lačnov **8.55** Školy pro Evropu **9.25** Dobrý muž ze Saratova **9.50** Evangelium **10.00** Mše svatá ze Slovenska (L) **11.15** Pro vita mundi (100) - MUDr. Jiří Holásek **12.00** Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. **12.15** H2Onews (R) **13.20** Credenc na Táboře (2/2) **14.15** O starých Starých Hamrech **15.15** Noční univerzita: Ignác a Františka Muchovi - Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) **16.15** NATURA 2000 **16.45** V posteli (2. díl) **17.35** Ve jménu Ježíše (2. díl): Hněv velerady (P) **18.05** Cesty za poznáním: Havaj **19.05** Krásy Čech a Moravy - České kuriozity **19.35** Domov pro všechny **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (494) (P) **20.35** Pro vita mundi Speciál s biskupem Karlem Otčenáškem (P) **21.20** Písnový koncert (2. část) (P) **22.20** Pramen v poušti **22.40** Noemova pošta (září 2008) **23.40** První čtení **00.05** Evangelium **00.15** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

KARD. BAGNASCO: SVOBODA SVĚDOMÍ PRO VŠECHNY KROMĚ KATOLÍKŮ

Rím: „Úkolem Církve je připomínat přivřeným sekularizace a laicismu, že ten, kdo chce tvořit historii bez Boha, tvoří historii nepřátelskou člověku,“ řekl předseda italského episkopátu na Meetingu přátelství mezi národy v Rimini. Kard. Bagnasco poznamenal, že podobně jako v minulosti se od Církve očekává, že zůstane v sakristii. Církev je ale lid, který vytváří dějiny. Někteří dnešní Evropané sice nemusejí sdílet křesťanskou víru, ale to, co říkají a jak jednají, přesto do jisté míry plyne z křesťanské kultury, kterou zdědili. V promluvě k desetitisícovému zástupu účastníků Meetingu se janovský metropolita hlásil o nezadatelné právo katolíků na účast ve veřejném životě. „Všichni se dnes těší svobodě svědomí, s výjimkou katolíků,“ řekl kard. Bagnasco. Pouze od nich se vyžaduje, aby od své víry abstrahovali. Podle předsedy italského episkopátu je závažnou chybou přičítat názorům věřících lidí výlučně konfesní charakter. Připomněl, že křesťanské pojetí života, rodiny, osoby nebo státu je sice osvícené vírou, ale zakládá se především na zdravém rozumu.

Slova kard. Bagnasca měla v italských médiích široký ohlas. Na otázku Vatikánského rozhlasu o protikřesťanských náladách v Evropě odpověděl: „Nevím, zda je v tomto okamžiku možné mluvit při-

mo o antiklerikálním a protikatolickém fundamentalismu v Evropě v přesném slova smyslu. Nesporné jsou ale některé jeho projevy, které se porůznu objevují v podobě nepřátelských, nevstřícných postojů ke křesťanské komunitě. Naši odpovědi je věrnost evangelium a lásce k člověku, skrze hlásání Kristovy Radostné zprávy, šíření a obranu zdravého rozumu, který je dnes napadán a prochází krizí.“

Česká sekce Radio Vaticana

Duchovní správa poutního místa **Panny Marie Pomocné (Maria Hilf) u Zlatých Hor** Vás srdečně zve na **XIII. POUŤ TŘÍ NÁRODŮ**, která se bude konat v sobotu **20. září 2008** za finanční spoluúčasti Olomouckého kraje.

Program: 9.00 křížová cesta – trasa vede ze Zlatých Hor, od 1. zastavení u Bohemy • 10.00 vítání poutníků: P. Stanislav Lekavý, P. Wolfgang Globisch • 10.05 modlitba růžence za posílení naší víry • 11.00 mše svatá – slouží generální vikář Mons. Martin David • 14.00 loretánská litanie a svátostně požehnání.

Z Jeseníku pojedje v tento den na poutní místo **zvláštní autobus** od kostela v 7.00 a 9.00 hodin. **Další informace** na tel. 584 425 916.

DĚKOVNÁ POUŤ

Za dar Motu proprio Summorum Pontificum u příležitosti 1. výročí jeho platnosti vzdáme Pánu díky a chválu na pouť **k Panně Marii Hostýnské v sobotu 13. září**. Děkovnou mši svatou v tradičním ritu bude slavit v poutní bazilice P. Marcel Tesarčík ve 14 hodin. Zveme všechny milovníky starobylé liturgie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ZÁŘÍ 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 9.		PO 15. 9.		ÚT 16. 9.		ST 17. 9.		ČT 18. 9.		PÁ 19. 9.		SO 20. 9.			
Antifona	1504	1694	1512	1703	1708	1924	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1692	1907		
Žalm	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1504	1694	1512	1703	1515	1707	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1693	1907		
Antifony	1504	1695	1513	1704	1516	1708	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	813	914	813	914	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1505	1695	1513	1704	1516	1708	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1693	1908		
Antifona k Zach. kantiku	1505	1696	1513	1705	1517	1708	1519	1711	1202	1334	1218	1351	1694	1908		
Prosby	1505	1696	1655	1872	1711	1927	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1694	1908		
Závěrečná modlitba	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1202	1335	1521	1713	1522	1714		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1506	1697	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	1506	1697	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:	SO 13. 9.															
Hymnus	1507	1698	1507	1698	1514	1705	1517	1709	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1500	1691	1508	1699	1514	1705	1518	1709	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1500	1691	1508	1699	1661	1878	1715	1932	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1502	1693	1510	1701	1514	1706	1518	1710	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1503	1693	1510	1701	1515	1706	1518	1710	1520	1712	1211	1344	1227	1361	716	808
Prosby	1503	1693	1510	1701	1664	1881	1718	1936	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1506	1697	1506	1697	1514	1705	1517	1708	1520	1712	1212	1345	1521	1713	717	809
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 14. 9. – svátek Povýšení svatého Kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9

Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38

Odp.: srov. 7c (Nezapomínejte na Boží skutky!)

2. čt.: Flp 2,6-11

Ev.: Jan 3,13-17

Slovo na den: **Tak Bůh miloval svět.**

Pondělí 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9

Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20

Odp.: 17b (Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.)

Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35

Slovo na den: **Vzal si ji k sobě.**

Úterý 16. 9. – nez. pam. sv. Ludmily (v Čechách: památka sv. Ludmily)

1. čt.: 1 Kor 12,12-14.27-31a

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 3c (Jsme jeho lid a stádce jeho pastvy.)

Ev.: Lk 7,11-17

Slovo na den: **Pán ji uviděl a bylo mu jí líto.**

Středa 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélie a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmína

1. čt.: 1 Kor 12,31-13,13

Ž 33(32),2-3.4-5.12+22

Odp.: 12b (Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.)

Ev.: Lk 7,31-35

Slovo na den: **Moudrost bude uznána za správnou.**

Čtvrtek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 15,1-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.28

Odp.: 1a (Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 7,36-50

Slovo na den: **Komu se odpouští málo, málo miluje.**

Pátek 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Kor 15,12-20

Ž 17(16),1.6-7.8+15

Odp.: 15b (Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!)

Ev.: Lk 8,1-3

Slovo na den: **Hlásal radostnou zvěst.**

Sobota 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Tae-góna, Pavla Chong Ha-sanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Kor 15,35-37.42-49

Ž 56(55),10.11-12.13-14

Odp.: srov. 14c (Budu kráčet před Bohem ve světle živých.)

Ev.: Lk 8,4-15

Slovo na den: **V dobrém a upřímném srdci.**

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 13. 9. • 20. 9. • 4. 10. • 11. 10. • 18. 10. • 25. 10. • 8. 11. • 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

BURCOVÁNÍ

Jan Graubner

Výběr komentářů, poznámek a článků arcibiskupa Jana Graubnera, vysílaných v rozhlase či otištěných v novinách, časopisech a sbornících v letech 2000 až 2008, kterými se snaží probudit svědomí a povzbudit k aktivitě, která by byla zodpovědnou reakcí na situaci doby a na její problémy. Vidí přitom kolem sebe mnoho dobrých příkladů, hodných následování. Podtext prozrazuje duchovní blízkost Jana Křtitele volajícího k obrácení, protože Boží království je blízko.

Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 124 x 189 mm, 184 stran, 139 Kč

vyloučeni všichni lidé s odlišnou barvou pleti, jindy byli v kruhu jen dospělí a lidé příliš staří nebo příliš mladí či ještě nenarození byli postaveni mimo kruh. Ještě jindy byl kruh narýsovaný mezi člověka a živou přírodu, se kterou se pak zacházelo jako s věcí určenou k prodeji a drancování. Nic ale nepatří mimo kruh, ve vesmíru není žádné „vně“, ke kterému bychom se mohli chovat bez úcty. Nejen hory a moře na naší Zemi, nýbrž i vesmír samotný je hoden základní úcty. Vše, co je, svět člověka, svět živého a svět země a hvězd, je uvnitř kruhu.

Cesta • Váz., 120 x 195 mm, 256 stran, 268 Kč

RADY ZKUŠENÉHO ĎÁBLA

C. S. Lewis • Z angličtiny přeložil Pavel Vachek • Ilustrace CALDER, Eva Filová

Příběh zkušeného pokusitele, který formou dopisů a instrukcí radí elévovi v pokusitelském úřadu. Spojenými silami se snaží zničit život konkrétního člověka. Lewis bravurně vystihl to, s čím se každý z nás ve svém životě denně setkává: pohrdání druhými, pokrytectví, pocit výjimečnosti, pocit mimořádné svatosti, propady do depresí, skepse a pochybnosti. Rady zkušeného ďábla jsou nejenom vtipným čtením, nýbrž nám umožní nahlédnout více do zákulisí duchovního světa.

Návrat domů • Druhé vydání • Váz., A5, 144 stran, 215 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MÍSTO, NA NĚMŽ STOJÍŠ, JE POSVÁTÁ ZEMĚ

Marek Vácha

Kdysi dávno postavil člověk sám sebe do kruhu bytostí, kterým přiřadil důstojnost a které se rozhodl chránit morálními zákony. Během let různé etiky rýsovaly kruhy různě: někdy byli z kruhu

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.